

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja IV. évf. XI. szám 2016. november hónap

Jób lázadása

A fiatalságért mindenre kész paptársam (sajnos kevesen, egyre kevesebben vagyunk ilyenek) zuhan a díványra előttem. Erzem, látom, nagy a teher, ami most a pamlagra húzza. Nem kell sokat nógatni, ömlik belőle a panasz.

- Képzeld, egy reggeli órán épp autókáztam hazafelé, amikor az egyik faluban nem hittem a szememnek. 16 éves fiatalomat látom kijönni az egyik házból, pedig ez idő tájt épp a kollégiumban kellett volna tartózkodnia, hiszen már elkezdődött az iskola. Persze a fiú is ott lépdelt a tini lány mögött, nem volt szükség élénk fantáziára, hogy megfejtsem a rejtélyt, az én korábban példás magaviseletű leányzóm nála töltötte az éjszakát. Nem tudtam felocsúdni, a csalódás napokig emésztett. Felkerekedtem, erőtettem magamon, és becsöngettem a bakfis lány szüleihez. Ekkor újabb letaglózó hatás ért: a lány anyja egyáltalán nem lepődött meg. Sőt, büszkeséggel a hangjában adta tudtul örömét, életrevaló lányt nemzett. Mikor örüljön az a szerencsétlen lány a fiatalágának, kitörő életkedvének, ha nem ezekben az években? – kérdezte tőlem, a papjától, lelkiatyjától. Mondanom sem kell talán, elakadt a szavam, leforrázva néztem a cinikosságról árulkodó „anyai” szemekbe...

Mi tagadás, engem is sokkolt a történet. Ilyenben eddig nem volt részem és nem tudom, miképp reagálnék az erkölcsi lazaság és nemtörődömség minősített esetére. Mert ezt annak gondolom. A szülői szerep

vagy még inkább hivatás időleges, vagy örökre szóló feladásának. Árulásnak. Amit talán a kényelemszeretet vagy a tudatlanság mozgat. Bár azt gondolom, egyikre sincs igazi mentség. Egy film részlete visszhangzik bennem egyre. Az 1983-ban készült Jób lázadása című magyar filmremek. Ott fogalmazza meg a szerző a nagy igazságot és adja a Jóbot megszemélyesítő Zenthe Ferenc szájába: „Róza, egy gyermeket mindennap kell szülni!”.

Mi lett a folytatás? Próbáltam lelket önteni az összeroskadt atyába és próbálom most megfogalmazni a fájdalmas igazságot: erőfeszítéseink a szülői segítség nélkül majdhogynem haszontalanok. És akkor nem beszéltünk az eszményről, arról, hogy a szülő kellene legyen az első katekétája (hitoktatója) a csemetéjének.

Szülők, akik annak idején elfogadtátok Isten legnagyobb adományaként, ajándékaként az életet és ezzel „társ-teremtőkké” lettetek, kísérjétek is őket, a védteleneket és kiszolgáltatottakat, hiszen gyengék még és tapasztalatlanok az élet ezer buktatójával és veszélyeivel szemben! Ne hagyjátok magukra őket! Térképet, iránytűt elsősorban tőletek várnak! Az Úr adjon erőt és kitartást ahhoz, hogy **mindennap újra szülhessétek őket!**

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

ÖREG EMBER, ÖREG FA

Az öreg diófa alatt legjobban szerettem ülni kisgyerekkoromban, ma sem tudom bizonyosan, miért. Dió nem termett már rajta, már nyár derekán sárga levelek aranyesője pergett le róla, zuzmós, mohos ágain énekesmadárka nemigen pihent meg. Volt nekik hova szállni, virágos bokrokkal megáldott gyümölcsfákkal telis-tele volt az udvarunk.

Hát hiszen nem mondom, nem haragudtam én az almafára se, a császárkörtefákkal meg különösen szerettem barátkozni, hanem azért az én fám mégiscsak az öreg diófa volt. Azt hiszem, azért szerettem, mert én olyan kicsi voltam, ő meg olyan nagy. A legnagyobb az egész kertben. Én ugyan akkor azt hittem, hogy az egész világon ez a legmagasabb fa, és hogy ennek a hegyiből már be lehet látni a mennyországba.

Mindenféle ákombákom is volt belevésve az öreg fa derekába, s én azokon nagyon sokat elnézelődtem. Girbegurba betűk, nagy papmacska-hernyók gyanánt feketéllettek a fa kérgén, s az édesapám mindnyájáról tudott valami történetet. A karjára emelt, ha jó kedve volt, s néha sírva, néha nevetve mutogatta a furcsa bemetszéseket.

- Ezt a szívet én vágtam bele nagy deák koromban. Bele is tört a bicskám. Azt Pista bátyád faragta, emezt meg az Ágneska nénéd. Hát ezt a csillagot látod-e? Azt még nagyapónak az édesapja véste, mikor én akkora voltam, mint te most. Nézd, ott meg egy törött kard van a fába vágva, bilincs van a markolatán. Ezt nagyapó vágta bele, mikor bujdosott a szabadságharc után, mint honvédtiszt.

Édesapámnak ilyenkor mindig könnyes lett a szeme, én meg mindig elnevettem magamat.

- Nem hiszem én azt - csóváltam meg a buksi fejemet.

- Mit, te?

- Hogy azt a rajzot nagyapó csinálta volna. Hiszen az van a legmagasabban. Létrán se érne nagyapó odáig. Hiszen ő is olyan kicsi, mint én vagyok.

- Kis oktondi vagy te - adott barackot a fejemre édesapám.

De én tudtam, hogy nagyon okosan beszéltem, mert nagyapó nagyon kicsi és gyöngye volt. Nem is tudott már másképp járni, csak botra támaszkodva. Nem is igen járkált különben, csak üldögélt a nagy karosszékben. Jó időben a tornácon sütkérezett, szeles, esős napokban a kályha mellett. Mióta az eszemet tudom, sohase láttam, hogy dolgozott volna.

Csak eregette a füstmacskákat a nagy tajték-pipából, és nézegetett mindenféle régi könyveket, amikbe cifra papirosok voltak raggatva. Ezeket Kossuth-bankónak hívták, és nagyapó igen szerette simogatni őket. Ilyenkor föl is

csillogott a szeme mindig, bár máskülönben fáradt és szomorú szokott lenni a nézése. Egyszer hallottam is, ahogy vacsora után fölsóhajtott:

- Pihentető Isten, mikor vetsz nekem ágyat?

És akkor nagyon elcsodálkoztam azon, hogy édesapám is, édesanyám is sírva borulnak nagyapóra, és addig csókolgatják a kezét, míg csak el nem mosolyodik nagyapó.

- Ugyan mért uralják úgy? - tűnődtem magamban. Sehogy se tudtam fölélni ésszel, hogy ugyan miért olyan nagy úr ez a nagyapó. A legnagyobb az egész házban. Mindig őtőle kérdezik meg, mi legyen az ebéd. Mindenki kezét csókol neki.

Ha elszendereg, mindenkinek lábujjhegyen kell járni. S a velőcsontból én mindig csak a felét kapom a velőnek, a másik felét a nagyapó pirított kenyérére teszik.

Nekem bizony sehogy se ment a fejembe ez a dolog, s egyszer, mikor az édesapám séta közben azt kérdezte tőlem, hogy mi szeretnék lenni, ki is mondtam a szívemen valót:

- Nagyapó szeretnék lenni.
- Ugyan miért? - mosolyodott el édesapám.
- Azért, mert az semmit se dolgozik, mégis mindenki az ő kedvét keresi.

Édesapám elkomolyodva nézett rám.

- Hát aztán te azt hiszed, hogy ez nincs rendjén?

- Én nem tudom - mondtam egy kicsit megszeppenve. - Te azt szoktad mondani, hogy aki nem dolgozik, ne is egyék.

- Igazad lehet - fordult el az édesapám, s hamarosan befejeztük a sétát.

Délben csak hárman ültünk az asztalnál. Nagyapó elkocsikázott valami régi barátjához.

- Most az egész velő az enyém lesz - örvendeztem előre, s csak akkor vettem észre, hogy nekem nem is terítettek. Rózsás kis tányérom, aranyos kis poharam nem volt az asztalon.

- Hát énvelem mi lesz? - kérdeztem hűledezve.

- Te most nem kapsz ebédet, igazságos Mátyás

- kanalizta édesapám a leveskét. - Aki nem dolgozik, ne is egyék.

- De én még nem tudok dolgozni - borultam szívszakadva az asztalra.

- Nagyapó pedig már nem tud dolgozni - simogatta meg apám a hajamat. - Belátod már, buksi, hogy milyen oktalanságot beszéltél?

Megszégyenlettem magam, és most már nem esett jól az ebéd, akárhogy unszoltak is. Alig vártam, hogy megcsókolhassam nagyapó kezét. Kérdeztem is, mikor jön haza.

- Mire az öreg diófát kivágjuk, akkorra itthon lesz.

Tán azóta se éreztem olyan fájdalmat, mint akkor.

- Nem engedem, nem engedem az öreg fát! - borultam az apám elé.

- Miért, fiacskám? Levelei úgyis hullóban, ágai száradóban. Ezrivel termette száz esztendőn át a gyümölcsöt, egyet se terem már. Öreg fa nem haszonra való.

- Az öregségéért kell megbecsülni - hajtottam le a fejemet.

Mire fölemeltem, akkorra mögöttem állt nagyapó is, s ahogy a szívére ölelt, szépnek, nagy-nak, méltóságosnak, égisz érőnek láttam, mint az öreg diófát.

Móra Ferenc

Interjú a tíz leprással

Vajon mit válaszoltak volna?

Ugyanazt a kérdést tettem volna fel kilenc embernek. Nemrég még mind leprások voltak:

Miért nem mentél vissza Jézushoz, hogy köszönetet mondj gyógyulásodért?

Íme a vélt válaszok:

Tulajdonképpen nem vagyok én hálátlan természetű, csak először meg akartam mutatni a családomnak és ismerőseimnek, hogy egészséges vagyok. Utána megköszöntem volna, de Jézus már továbbment.

Természetesen köszönetet akartam mondani Jézusnak, de csak nem megyek oda hozzá azzal a samaritánussal együtt, hiszen én hívő izraelita vagyok. És mielőtt sikerült valakit találnom, akit odaküldhetek hozzá, Jézus már továbbment.

Nem akartam pusztán szavakkal köszönetet mondani, hanem egy szép ajándékkal. De én szegény ember vagyok, és semmit sem találtam, ami megfelelt volna.

Tulajdonképpen én meg akartam köszönni Jézusnak. Mielőtt megmutattam magam a papoknak, meggyógyultam, de nem tudtam, hogy mindig így lesz-e. Most már tudom, de Jézus nincs többé.

Majdnem visszamentem én is a samaritánussal, hogy Jézusnak megköszönjem a gyógyulásomat. De akkor sok ember előtt kellett volna kimondanom, akik körülvették, hogy "leprás voltam és te meggyógyítottál." Szégyelltem magam és nem mentem vissza.

Tulajdonképpen köszönetet akartam mondani Jézusnak - de aztán eszembe jutott, hogy azért a sok jóért sem vár köszönet, amit nagyon sok emberrel tesz, így én sem ragaszkodtam hozzá.

Máskor nem vagyok én hálátlan - de a viszontlátás örömeben egyszerűen megfeledeztem róla, és amikor újra eszembe jutott, Jézus már továbbment.

A sok leprás közül Jézus biztosan azért gyógyított meg éppen engem is, mert nagyon rendes ember vagyok.

Én igazán meg akartam neki köszönni. De a legtöbben nem mentek vissza hozzá és én mindig azt teszem, amit a többiek.

A samaritánustól is megkérdeztem:

Miért köszönted meg, hogy meggyógyultál?

Így válaszolt:

Ha nem vennék levegőt, nem élnék. Nem tudtam volna a nélkül hazamenni, hogy ne mondjak köszönetet Jézusnak.

Lukács 17:11-19

Kollár Magdolna: Isten színe előtt édes- anyaként

– gondolatok egy édesanya naplójából –

Hányszor, de hányszor tör föl az anyában a tehetetlenség érzése: „Gyöngé vagyok, kevés erre a feladatra!” Jeremiás prófétaval együtt kiált Istenhez. „Jaj, Uram, Istenem! Nézd, nem tudok én beszélni...” (Jer 1,6). Nem tudok türelmes lenni, és eléggé vigyázni a gyermekemre, nem tudok okosan tanácsot adni... Sokszor pedig csak azt érzi, hogy nem úgy működik a család, ahogyan szeretné. Hogy már megint feszültség, veszekedés van a levegőben, hogy nem tudja azt nyújtani, amire szükség volna. De hogy hol rontja el, az nem is mindig világos. Csak marad a fájó érzés: Istenem, én nem tudom ezt jól csinálni.

Emberi gyengesége miatt egyetlen szülő sem tökéletes nevelő. És emberi gyengesége miatt semelyik gyerek nem fogja tökéletesen befogadni szülei jó szándékát. Így aztán minden bölcsesség és igyekezet ellenére megmarad a hiányérzet. Ha valaki szeretné teljesíteni anyai kötelességeit, érzi ezt a hiányt, érzi, hogy erre egyedül képtelen. Ereje véges, szíve ellankad, hatása korlátokba ütközik. A keresztény ember ilyenkor Istenhez fordul: „Könyörülj rajtam, Uram, mert gyöngé vagyok” (Zsolt 6,3).

„A gyermeki lélek nagy kulcsos vár; a kulcsot az édesanya kezébe adja az Isten... De mert nem maradéktalanul az ő kezében van a talány megoldása, a felsőbb tényező segítségét imával szerzi meg. Ahhoz fordul, Akinél egyedül van megoldás minden kínzó kérdésben. A bölcsőtől a sírig imádkozik, hogy gyermeke az Isten útját járja, és ha véletlenül eltéved, tékozló fiúként visszatérjen.

Ha valakinek, az édesanyának, ha valamiről, erről a nagy élettájról szól az Üdvözítő biztatása: „Kérjétek, és adatik nektek, keressetek és találtok, zörgessetek, és megnyitattik nektek.”

Így találkozik össze az imában a gyengeséget megélt ember és a kegyelmét kiárasztó Isten. Az Úr válasza pedig: „Elég neked az én kegyelemem...” (2Kor 12,9).

Mi ez a kegyelem? Anyaként élek, anyai élményeimet boncolgatom, és Isten nagy titkával találom magam szemben.

Ahhoz, hogy akár ilyen emberi, esendő módon is, de Isten munkatársa legyünk, szükségünk van a segítségére: hogy fölfigyeljünk rá, üzenetéből megértsünk valamit, és válaszolni tudjunk. Igyekezetünk már válasz. Előzőleg Isten megsebzett, nevelt, megerősített. Így adata nekem kegyelmét, és örül annak, ha én befogadom. Isten kegyelme működik a világban, mikor az emberek szeretni próbálják Istent és embertársaikat. „Senki sem tud hozzám jönni, ha az Atya, aki küldött engem, nem vonzza” (Jn 6,44) – tanítja Jézus a kegyelemről. Jótetteinkben a mennyei Atya vonzása nyilvánul meg. E vonzásnak ad teret az ember, mikor jót cselekszik. Isten kegyelme: az Atya vonzása.

Magyarázhatom a kegyelem fogalmát, teljes titkát

azonban nem ragadhatom meg. Mikor átélem, hogy Isten mellettem áll kegyelmével, érzem, hogy a megélt esemény mennyivel több, sokat mondóbb, mint a szavakba öntött magyarázat. Ezért most álljunk meg, csöndben szemlélődjünk. Kérdezzük meg magunktól: Mikor találkoztam Isten kegyelmével? Mit tudtam meg általa Istenről? Miért volt számomra fontos ez? Mit tudtam meg általa Istenről? Ezután hogyan közeledjek hozzá?

*„Mikor elhagytak,
Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.
Nem harsonával,
Hanem jött néma, igaz öleléssel,
Nem jött szép, tüzes nappalon,
De háborús éjjel.
És megvakultak
Hiú szemeim. Meghalt ifjúságom,
De őt, a fényest, nagyszerűt,
Mindörökre látom.”*

(Ady Endre: Az Úr érkezése)

A költő így beszélte el találkozását a segítő Istennel. Az Úr kegyelmével az ember felé fordul.

Szeretem ezt a verset. Én is sokszor vagyok roskatag. Nehéz szívvel lépkedek, görnyedve viszem édesanyai terheimet. Távolinak érzem Istent, nincs erőm lépni Feléje. De jó volna, ha történe valami, ami véget vet a bennem dúló háborgásnak! S milyen nagyszerű élmény, mikor szelíd szeretetével Isten megérint. Ady Endre olyan ragyogásról beszél, amely belevakít az ember szemébe – szívébe, s amely utat mutat a későbbiekben is, hangtalanul, szavak nélkül, Isten vonzásával.

Emberi gyengeségünk megélése különösen fölhívja figyelmünket arra, hogy mennyire szükségünk van Isten kegyelmére. Megszólal tehát az imádság hangja:

„Uram, te igaz vagy, vezess hát, ellenségeim ellenére is, s tedd járhatóvá előttem ösvényedet!”

(Zsolt 5,9)

*„Életet, kegyelmet te adtál nekem,
örködj hát ébren a lelkem fölött!”*

(Jób 10,12)

Isten kegyelméhez fordulunk, gondviselésében bízva. A kérő imádságban ez a két magatartás találkozik: az alázatos kérés és a bizalom.

„Tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek!” (Lk 12,30) – vigasztalja Jézus az embereket. Isten nem csak létrehozta a világot, hanem fenntartja, kormányozza, és gondoskodik teremtményeiről. Ez az alapja a keresztény bizalomnak. Ismeri helyzetünket és a javunkat akarja. Ismeri az édesanyákat, értékeli igyekezetüket, és szeretettel támogatja őket. Ezért fordulhat hozzá minden édesanya bizalommal.

„Mindent elviselek abban, aki nekem erőt ad.” (Fil 4,13) Egy régebbi fordításban ez így hangzik: „Mindent meg tudok tenni abban, aki nekem erőt ad.” Pál apostol bizalma határtalan, ugyanakkor alázattal ismeri el, hogy ez nem az ő érdeme. Isten az, aki az erőt adja, aki kegyelmével mellénk áll.

A 37. zsoltár imádsága is ebből az élményből fakad:

*„Remélj az Úrban és tedd a jót,
akkor megmaradsz a földeden és biztonságban
élsz...*

*Ajánld utadat az Úrnak,
remélj benne, s ő irányít majd.
Becsületedet fölragyogtatja, mint a napot,
igazságodat, mint a fényes nappalt....
Bízzál az Úrban és kövesd az útját,
ő megőriz a gonosztól
s ő felemel, hogy tiéd legyen a föld...”*
(Zsolt 37, 3.5.6.34)

Reményteli bizalom és alázatos kérés. E két magatartás fakadhat a kegyelem élményéből, lehet az emberi kegyelem következménye, hit, hogy helytállok a hivatásomban, és sok – sok imádság, mert mindezt Isten erejével tudom megtenni.

Ez azonban nem lehet ok a passzivitásomra. Ha valami nem sikerült, és azt hiszem, elegendő kérnem Istent, s ő megoldja helyettem a problémákat, ez a magatartás már nem bizalom, hanem a kísértő hangja. A bizalom nem indokolhatja a lustaságot, a felületességet vagy ostobaságot. Isten személyes igyekezetemre számít. Kegyelme akkor működik igazán, ha én is teljes erőbedobással a legjobbat akarom. Isten kegyelme nem az, amit leemelnek a polcra, ha elegem van a küszködésből. Nem helyettem jelenik meg. Sokkal inkább általam.

„Ember, küzdj, és bízva bízzál!” – üzeni Madách. Az édesanya életéből nem hiányozhat az odafigyelés, a gondoskodás, hogy problémáival embertársaihoz forduljon, hogy igyekezzen legyőzni hibáit. És amit ilyenkor ajánlunk: egyrészt az, hogy Isten lépten – nyomon megsegíti kegyelmével, másrészt az, hogy számíthat Isten erejére.

Isten kegyelmét rendszerint akkor tudatosíthatjuk magunkban, ha váratlan segítségként érkezik: betoppan a szeretett személy, megértő jelenlétével, vagy csupán frissességével kimozdít a nehézségekből; egy mondat annyira megérint, hogy új lendületet hoz életembe; olyan embertől kapok szeretetet, akitől nem is reméltem volna – olyan érzés, mint amikor hirtelen kitarul előttünk az ajtó; magányosnak, gyengének éreztem magam, és észrevettem, hogy nem vagyok egyedül. Isten kegyelme hirtelen feltűnővé válik. Fölcsillan előttem. Am ha visszanezdek, látom, korábban is jelen volt. Csak nem csillogott. Nem vettem észre. A kegyelem át meg átszővi életem mindennapi valóságát. Egyengeti előttem az utat. Járhatóvá teszi az ösvényt, amelyen haladnom kell.

Isten mindezt nem egy számítógép rideg számításai alapján adja. Kegyelme eleven Lélek. Éltető tűz. Lélek, aki által megmozdul, megtelik étellel a világ. Egy élő személy, akiben ott él az igaz Isten lendülete, frissessége. Élményekkel tölti meg életemet, hogy így belőlem se fogyjon el a tenni akarás, hogy legyen honnan erőt merítenem.

A kegyelem forrásai a szentségek is. Mind a házasság, mind a keresztség gazdag tartalommal rendelkeznek. Rézsűk az is, hogy a mennyei Atya áldásával induljanak szülői útjukra az édesanyák és édesapák. A házasságban Isten megígéri a házastársaknak, hogy támogatni fogja őket gyermekeik nevelésében. S mikor a szülők keresztel-

ni viszik gyermeküket, Isten gondoskodó atyaságát kéri számára, hogy Isten is gyermekeként őrizze és szeresse. Különösen akkor, amikor már kevésnek bizonyul a szülők emberi igyekezete.

Isten kegyelméről van az édesanyáknak egy másfajta élménye is. E kegyelem akkor működik, amikor segítséget kap hivatása teljesítéséhez. De Isten kegyelme működik akkor is, mikor ő jelenti a segítséget gyermeke számára. Kegyelme nem csak felém irányul, hanem általam a többi ember felé is. Én lehetek a tükör, amely a fényt, Isten szerető kegyelmét mások felé fordítja. Különösen pedig a gyermek felé. Mikor megéli, hogy szeretem, támogatom, mellette állok, segítségére sietek, nevelem, és Isten kegyelmét közvetítem. Ez a küldetésem. Isten küldött el a gyermekemhez, és az a jó, amit feléje közvetítek, nem tőlem, hanem tőle ered. Az acél, ha mágnes közelébe kerül, mágnessé válik. Így vagyunk mi is, ha teret engedünk magunkban a kegyelemnek. Az Atya vonzása működik már bennünk, s így a kegyelem tovább él, sőt megsokszorozódik.

Füle Lajos

Emberek Jézus nélkül

Vak utakon bolyongva járnak,

céltalanság kíséri őket.

Búfelejtő, nagy akarással

néha-néha összeverődnek

s szétrebbennek riadtan újra,

mennek tovább, jobbat keresvén...

Törj hát az élet kenyeréből

egy darabot számukra, testvér!

Vonja őket hiú reménység,

ott születik s ott hal ki bennük.

Hajtja őket kegyetlen éhség:

szeretetre éhes a lelkük.

Vágyat esznek és álmodnak isznak,

és meghalnak egy őszi estén...

Törj hát az élet kenyeréből

egy darabot számukra, testvér!

Az életed megáldott élet,

nem vagy pedig különb te náluk.

Mért hogy nekik rongyos a szívük,

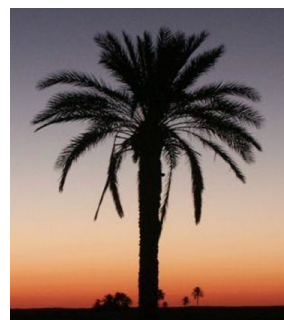
és szennyes a lelki ruhájuk?

Nincs JÉZUSUK! Halld csak, a LÉLEK

zokogva sír mind-mind elestén...!

Törj hát az élet kenyeréből

egy darabot számukra, testvér!

Egy autóstoppos elmélkedései

"Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartstátok egymást magatoknál; és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is." Filippi,-2:3-4

Egy alkalommal lekéstem a vonatcsatlakozást, és – mivel a következő járat csak nagy sokára jött volna – arra gondoltam, életemben először kipróbálom az autóstoppot. Legnagyobb meglepetésemre hamar fölvetett egy kamion, és hamarabb úti célomhoz értem, mintha a lekéssett vonattal mentem volna. Ettől kezdve, sokat stoppoltam. Természetesen volt benne egy bizonytalansági tényező – ami miatt szüleim körmüket rágya várták, hogy hírt adjak szerencsés megérkezésemről –, ugyanakkor olcsó volt, illetve sokféle embertípussal megismerkedtem. Volt közöttük kedélyesen cseverésző, morgorva hallgató, vagy éppen kíváncsi kérdezősködő. Az egyik kamionsofőr elmondta, hogy az autópályán menet közben regényt szokott olvasni; még jó, hogy a velem való beszélgetés miatt nem hódolt e szenvedélyének. A másik ember egy Mozart operát hallgatott, és közben olyan lelkesen vezényelt, hogy többet volt a levegőben a két keze, mint a kormányon. Egy ízben egy hatalmas, lihegő, nyálát csorgató, de amúgy barátságos kutya társaságában utaztam a hátsó ülésen. Egy másik srác – csöppet sem zavartatva magát jelenlétemmel – éppen akkor, út közben, telefonon vallott szerelmet egy lánynak. Ültem tűzpiros kabrió sportautóban, veterán bogárhátú Volkswagenben, vagy éppen homokot szállító dömperben.

Nem mindig voltam egyébként olyan szerencsés, mint az első alkalommal. Volt, hogy órákat kellett állnom és várnom, hogy fölvegyen valaki. Ezalatt pedig volt időm végiggondolni, egy stoppos szemszögéből milyen emberek száguldanak az utakon. (1) Először is vannak azok, akik fitytet hányanak az út szélén ácsorgó stopposra, esetleg még be is mutatnak neki. Persze sokan magyarázkodva széttárják a karjukat, mert tele van a kocsijuk, vagy mert más irányba tartanak. Azok, akik jó szívvel fölvettek, további két kategóriába sorolhatók. (2) Voltak akik úgy gondolkodtak, „mivel az én irányom, és az ő iránya megegyezik, el tudom vinni őt egy

darabig”; ha azonban az útjaink kettéváltak, gondolkodás nélkül megállt, és kirakott. (3) Végül olyanok is akadtak, akik próbálták eredeti útjukat úgy módosítani, hogy az nekem minél kedvezőbb legyen; ha pedig mindenképpen el kellett válnunk, megkeresték a stoppoláshoz legelőnyösebb helyet, és csak ott raktak ki. Egy ízben egy hallgató ember 40 km pluszt bevállalt, csak hogy nekem kedvezőbb legyen a továbbjutás.

Mint kiszolgáltattott stoppos, vagy fogalmazhatok úgy is, mint potyautas, semmi beleszólásom nem volt ezekbe a dolgokba, és minden segítséget, kicsit is, nagyot is, hálásan fogadtam. Pál gondolatait olvasva azonban úgy tűnik, hogy e három kategória jól szemlélteti keresztyénségünket.

(1) Vannak, akik csak a saját hasznukat nézik, és nincs sok kedvük belegondolni mások helyzetébe, mert a túlzott empátia még a végén kimozdítaná őket passzív valóságosságukból.

(2) Mások segítenek ugyan – hiszen ezt kéri tőlük Jézus –, de csak annyira, amennyire nekik is megéri. Az ilyenek meglepéssel hallgatják, ha sűrűn megköszönik segítségüket, és nem bánják, hogy sokszor visszaemlegetik. Lehetőleg úgy tesznek jót, hogy arról minél több ember értesüljön, hogy így jó PR-juk és emage-ük legyen. Pál egyszerűbben fogalmaz. Ezek az emberek „önző” érdekekből és „hiú dicsőségvágyból” tesznek jót másoknak. Az ilyen emberek – bár látszólag hasznos tagjai lehetnek egy hitközségnek, vagy akár az egész társadalomnak – nem ismerik közelről Jézus természetét.

(3) Pál arra buzdít, hogy többet tegyünk annál, amennyire saját érdekeink diktálnak. Ugy vegyünk fel stoppost, hogy akár kerülőutat is vállalunk vele. Érezzünk együtt a másikkal, legyen bennünk több empátia az emberek problémáival szemben. Segítsünk akkor is, ha nem kapunk érte senkitől köszönetet. Mert ha így teszünk – teszi hozzá Pál – akkor „az az indulat” lesz bennünk, „amely Krisztus Jézusban is megvolt” (2:5).

Te meddig szoktad elvinni a stopposaidat?

Csanád Béla:

Zsoltár

Hová vetettél, Istenem, mily cethal belsejébe? Lobog a búzihód levegő, az állat tűz epéje.

Töröld le csapzott homlokom, rendelj, Uram, magadhoz. Bár cethal-sorsot érdemel, ki rosszat rosszra halmoz.

Még engedetlen a jövő és nyugtalan reményem, de aki mindent alkotott, tudja, hogy Őt beszélem,

és szívem érte nyugtalan e szörnyű élmelygésben, s mennék is már akárhová, ahová küldetésem.

Szóli parancssal, Istenem! Üvöltök, sírok érted. Irgalmazz profétádnak is, s kegyelmezz Ninivének.

KOMOLY KÉRDÉSEK

Mikor volt utoljára, hogy...

- egy lelket Krisztushoz vezetnél,
 - egy haragosoddal kibékültél,
 - igazi áldozatot hoztál,
 - bizonyosságot tettél,
 - valakit megvigasztaltál,
 - valakinek lelki segítséget nyújtottál,
 - őszinte bűnbánatot tartottál,
 - imád meghallgatásra talált,
 - ébredésért imádkoztál,
 - szólt hozzád az Ige,
 - szeretetből szolgáltál,
 - vállaltad a felelősséget,
 - Isten előtt csendben voltál,
 - valakitől bocsánatot kértél,
 - nem ítélkeztél, hanem elnéző voltál,
 - időztél a kereszttel alatt,
 - az első szeretet tüzeiben égtél,
 - felvetted a keresztest,
 - végig olvastál egy bibliai könyvet,
 - beláttad, hogy nincs igazad,
 - hálát adtál a szenvedésért,
 - örvendeztél, bár mellőztek,
 - csendes maradtál, amikor megbántottak
- /mikor volt utoljára ?/

Sajtótájékoztató

Egy multimilliomos vállalkozó sajtótájékoztatót tartott, ahol az interjú végén a kíváncsi újságírók feltettek egy kérdést.

– Miért hiszi, hogy van Isten?

– Nézzék, nekem számtalan üzemem van. Az egyikben autókat, a másikban húsdarálót és sok egyebet gyártunk. Egy autó 140-

150 ezer alkatrészből áll, de előbb 24 mérnököm tervezget, majd anyagpróbát végzünk, és csak azután jöhet a gyártás. No de vegyük csak a húsdarálót. Mindössze 9 alkatrészből áll, és 17 mozdulattal lehet összeszerelni a futószalagon, mégis, egy-egy munkásnak több napon át kell gyakorolnia ennek módját. Ha nekem ezek után azt állítja valaki, hogy a több milliárdszor bonyolultabb világegyetem megalkotásához nem kellett a Teremtő, az nem normális.

– Rendben van, de mivel tudná ön kézzelfoghatóan bizonyítani a Teremtő létezését? A gyáros észrevette a gúnyos felhangot, és diktálni kezdett a titkárnőjének.

– „Pályázat. Építésmérnököt keresek, aki megtervez, majd kivitelez egy toronyépületet az általam felvázolt méretben és minőségben. Alapméret: kör alakú, az átmérője 4 méter. A magassága ennek legalább 200-szorosa, azaz 800 méter. (Természetesen bírnia kell a toronynak az elemek okozta bármilyen erős kilengést!) A fal vastagsága az alaptól a felső szintig maximum 25 centiméter lehet. Ebbe bele kell szerelni a víz, gáz, csatorna, felvonó és minden egyéb kiszolgálórendszer csöveit, vezetékeit. A torony belsejében nem lehet semmi. Kívül-belül teljesen simára, egyenletes felületűre kell készíteni, merevítés, kitámasztás nem lehet azon. Ennek ellenére a torony tetejére legyen építve egy önállóan működő komplett vegyi üzem, amely tápszert állít elő, emberi fogyasztásra. Siker esetén a honorárium összegét a mérnök szabhatja meg, bármilyen magas összegben.”

Elvette a papírt a titkárnőjétől, és aláírva átnyújtotta az újságírónak.

– Tessék, itt a válaszom. Ebben van a bizonyíték.

– Nem értjük, hogy mi akar ez lenni.

– Majd később megértik. Egyelőre közöljék a lapjukban feltűnő helyen. Ha akad erre jelentkező, újra találkozzunk, és folytatjuk a sajtótájékoztatót.

A nagy érdeklődést kiváltó eseményre jó néhány neves építésmérnök és még a korábbiaknál is több újságíró jött el.

– Talán el is kezdhethetjük – szólt ironikusan a házigazda. – Kérem az első jelentkezőt, tegye meg az ajánlatát, ismertesse az elképzelését. Csak konkrét megoldást, kivitelezhető tervet fogadok el.

Néhány percnyi vita után a szakma legismertebb építésze dühösen megjegyezte:

– Rendben van, én már kiestem a versenyből, de szeretném látni azt az embert, aki ezt megtervezi! Ezt egyszerűen lehetetlen megépíteni!

A gyáros megkérdezte:

– Nos, van még jelentkező? Ha nincs, akkor kérem, figyeljenek jól, bemutatom az eredetét.

A titkárnő átnyújtott neki egy hosszú, cső alakú papírtekercset. Kibontotta az egyik végénél, és óvatosan kihúzott abból egy ép búzaszálat, szép, tömör aranykalással. Azután így szólt a jelenlevőkhöz.

– Igazuk van, uraim, ez a feladat az ember számára valóban lehetetlen! De a Teremtőnk mindenható, csodálatos alkotásokat hozott létre, mint ez is, nézzék csak! Mérések le, itt vannak hozzá a műszerek. Figyeljenek kérem! Kör alakú a szára, az átmérője pontosan 4 milliméter, a magassága ennek éppen a 200-szorosa, azaz 800 milliméter. A falvastagsága mindenütt 0,25 milliméter. Kívül sima, belül üres, az összes táp- és kiszolgáló csatorna ebben a vékony falban fut, no és ez a csodálatos miniatűr vegyi üzem, a kalász itt a tetején önállóan működik. És tudják, hogyan? Napenergiával! Ráadásul a Napot is Isten teremtette. Értik az összefüggést? Ez a kis vegyi labor 8-9-féle tápanyagot, vitamint állít elő vízből és a talajból felszívott ásványi anyagokból, napenergiával. Ez alatt szél és vihar tépi, kényétre hajlított, akár a földig is. De a búzaszálat ezt is kibírja. Nos, uraim, az itt látható remekmű és a mi kontárkodásunk közötti különbség egyértelműen bizonyítja a Teremtő létezését és határtalan, számunkra szinte felfoghatatlan képességét. Köszönöm, hogy eljöttek ide megismerkedni Isten teremtő erejének egyik kézzelfogható bizonyítékát. Ha körülnéznek, ha tükröbe néznek, mindenütt az ő alkotásait látják. Ha pedig teremtek, műveket alkot, akkor létezik is! Az a nemzet, amely nem tartja tiszteletben a történelmet és az őseit, nem vesz arról tudomást, hogy honnan jött, annak nincs múltja. Akinek pedig nincs múltja, annak jövője sincs.

Forrás: Internet

Az alázat jutalma

„Az alázatosságnak bére az Úr félelme, gazdagság és tisztesség és élet.” (Példabeszédek könyve 22. fejezet 4. vers)

Van egy rabbinikus történet egy bárányról, aki elment Istenhez és így szólt: Uram, igazságtalan voltál velem szemben. Egyetlen fegyvert sem adtál, amivel védekezhetnék ellenségeimmel szemben.

Nem adtál agancsokat, mint ami a szarvasoknak van, nem adtál agyart, amit a vaddisznók hordanak, sem karmokat, mint ami a macskáknak van. De olyan erővel sem rendelkezem, mint az elefánt és tüskéim sincsenek, mint a sündisznónak, sem fürgé lábaim, mint a nyulaknak...

Ne haragudj, de szerintem elfelejtkeztl rólam, teljesen védtelen vagyok.

Erre a Teremtő felajánlotta neki, hogy próbálja fel sorba az agancsokat, a tépőfogakat, a karmokat, tüskéket, stb., de ezek közül egyik sem illet hozzá.

Ekkor az Úr így szólt a báránynak: Adok neked egy olyan fegyvert, amivel bármilyen támadással szembenézhetsz. Így a szelídséget és az alázatot adom neked.

Ez az állatmese híven ábrázolja Isten Báránnyát, akinek bár lett volna lehetősége erővel és hatalommal visszavágni a felhozott vádakra, mégis az Atyában bízva, alázatos volt, nem nyitva ki száját, és ez által győzött.

Igen, bármennyire csodálkozol az alázat jutalma; gazdagság - olyan kincs, amelyet senki el nem vehet, nem emészti meg a rozsda és a moly; tisztesség - olyan név, melyre minden térd meghajol; és élet, melynek soha sincs vége.

Tudom, hogy ebben a világban a farkasok élete sikeresebbnek látszik, de hadd bátorítsalak arra, hogy a farkasok között légy Isten alázatos báránya, légy győztes, hogy vele együtt ülhess az Ő trónján, ahogy Ő is győzött és ül az Atyja tónusán. (Jel.3:21)

A Rába és a Mosoni-Duna találkozásánál

Október 22-én reggel 6 órakor indultunk Lóránt atyával, Tamás atyával, Bagó Lacival (világi elnökünkkel) és Attilával (kántorunkkal) három járművel az őszi egyházközségi kirándulásunkra. A sümegi vár aljában (oda még el kell egyszer mennünk) pihentünk meg, majd fél 11-re értünk első programunk helyszínére, egy nagyon takaros községbe, Halászigra. Két lovas kocsival (az egyik zenés szolgáltatást is nyújtott) jártuk be a települést, illetve sétahajóztunk a Mosoni-Dunán. A kis hajó (Party) 48 éves, alumíniumból készült és Volkswagen motorral hajtott jármű volt, majdnem kézzel fogható közelségbe hozta a kis folyót, a partvonalat, az ottani vadkacsa-populációt.

Ezután Győrben, a Rábaparti étteremben ebédeltünk, majd verőfényes napsütésben sétáltunk végig a Rába partján a Szent László Látogatóközponthoz. Három csoportot alkotva jártuk végig a Káptalandombon (Győr történelmi városrészében) sorakozó látnivalókat: a Káptalanházat (benne lát-

hattunk például egy 18. századi káptalanszobát és öltöztethető Mária-szobrot); a Bazilikát (itt nyugszik a vértanúhalált halt Boldog Apor Vilmos püspök, vagy itt látható Szent László hermája és a Könnyező Szűzanya-kegykép); a Püspökvár-Toronykilátót (végre beláthattuk innen az egész tájat, még Pannónhalma is felsejlett a távolban); a Boldog Apor Vilmos Emlékiállítását (állhattunk azon a helyen, ahol a püspök atyát 1945 Nagypéntekén három szovjet katona egyszerűen mellbe és hasba lőtte) és az Egyházmegyei Kincstárat, valamint a Könyvtárat.

A színházig (Osztrovszkij, elgondolkodtatva megnevetető, Farkasok és bárányok című társadalmi szatírját láthattuk Almási Éva főszereplésével) még volt egy szabad óránk, hogy magunkba szívjuk a történelmi belváros régi utcácskáinak, épületeinek milióját, elsétálhattunk – többek között – a győri egyházmegye papnevelője (mely közvetlenül a Mosoni-Duna partján fekszik) és a bencés gimnázium mellett is.

Hazafelé –
Istennek hála – csendes, nyugodt utunk volt, kis forgalommal és kevés köddel. Köszönet érte!

Fiumei Éva

Marie Noel

Istenem, nem szeretlek.
Nem akarom ezt.
Unatkozom veled.
(Őszintének kell lenni
Istennel. Hátha tudod,
hogy unatkozom.)
Még az is lehet, hogy
hiszek benned.

De nézz velem szembe.
Telepedj le egy pillanatra a lelkemben.
Leheletként foglalj helyet,
Szó nélkül, anélkül, hogy emlékeztetnél
rá.

Ha azt akarod, hogy higgyek benned,
Adj hitet.

Ha azt akarod, hogy szeresselek,
Adj szeretetet.

Mert nem hiszek és nem szeretek,
és nem tehetek semmiről.
(Ez nagy igazság, nem tehetek semmi-
ről.)

Azt adom neked, amim van, a gyengesé-
gemet,
a fájdalomamat,
És a gyengédséget, ami zavar,

És amit nagyon is látsz.
És a reménytelenséget.
És ezt a kétségbeesett szegényt.
A rosszat, mindent, ami rossz bennem,
ez minden.

És a reménységem.
Néha én is megjelenek Isten előtt
Mint a gyötrelmek hordozója
És minden kísérő teher súlya alatt.
És azt mondom neki: Uram, ne figyelj
rám.

Te nem szerethetsz,
Csak nézd a szenvedéseket,
amelyeket elhoztam neked,
Ahhoz a szegény hordárhoz hasonlóan,
aki mások
terhét cipeli.

Íme, az édesapám terhe, íme,
a barátom terhe,
Egyiknek vagy másiknak a terhe.
Hát itt vagy, Istenem!

Kerestél? De hát mit akarsz?
Nincs semmi, amit adhatnék neked.
A legutóbbi találkozásunk óta
Semmit sem tettem félre neked. Semmit.
Egy jó cselekedetet sem. Fáradt voltam.
Egy jó szót sem. Szomorú voltam.
Csak az életundoromat, az unalmat,

a meddőséget.
És Isten ekkor azt mondja: Add ide!
A sietséget, hogy befejezd a napot,
amelynek semmi haszna nem volt.
A vágyakozást arra, hogy feladattól
és emberektől távol megpihenhess.
A közömbösséget a jótett iránt.
Az undort téled, ó Istenem!

Add ide!
A lélek tompaságát a tunya lelkiis-
meret
furdalással,
Amikor a tunyaság erősebb, mint a
lelkiismeret-furdalás.

Add ide!
A boldogság hiányát, a bántó gyön-
gédséget,
A fájdalmat, hogy vagyok, örökre.
Add ide!
A zavarokat, a félelmeket, a kétsé-
geket.

Add ide!
Uram, rongyszédőként fogod össze-
szedni
a szemetet, a mocskot?
Mit csinálsz vele?

A mennyek Országát!

G y e r m e k o l d a l

Élmény- beszámoló az ősi hittanos kirándulásról

Több ízben is volt már szerencsém Lóránt atya által szervezett

kirándulásokon és táborokon részt venni, és ez mindig hatalmas élmény számomra. Nem volt ez másképp idei szezonnyitó őszi kirándulásunkon sem. Október első hétvégéjén, szombaton reggel vidáman kapaszkodtunk fel a Zöld Sárkány fedélzetére, és már "repültünk" is első úticélunk felé. Rövid utazás után meg is érkeztünk Vajszlóra, egy ormánsági faluba, ahol bicajra pattantunk, s már kerekeltünk is Siklóstra. Itt a helyi plébánia felé vettük az irányt, ahol kipihenhetjük a biciklizés fáradalmait és Lóránt atya ismertette a programokat. Átsétáltunk a katolikus iskolába, és megnéztük a Tenkes kapitánya c. sorozat három izgalmas részét. Ekkor már kellően éhesek vol-

tunk, úgyhogy nagyon jó volt, hogy a plébániára visszaérkezve megtölthettük bendőnket a nénik finom ebédjével. Ismét buszra szálltunk, ezúttal Máriagyúdre mentünk. A Bazilikától indultunk egy izgalmas, szintkülönbségekkel tarkított útvonalon; közben a kilátásra és az erdő szépségére is rácsodálkozhattunk. Amikor egy tisztásra értünk Lóránt atya csapatokra osztott minket, hogy elinduljunk egy túratérkép segítségével a Tenkes kapitányának keresésére. Egy kis barangolás után meg is találtuk a legendás kapitányt, aki útbaigazított minket, hogy biztosan ne tévedjünk el a lefelé vezető úton. Az én csapatomban nagyon jó hangulatban telt az út, s egyszer csak azt vettük észre, ismerős helyen járunk: megérkeztünk kiindulási pontunkhoz, a Bazilikához. Amikor a többi csapat is megérkezett ismét "sárkányháton" utaztunk Siklóstra, ahol a nap zárásaként egy jó csobbantunk a helyi fürdőben. A tervezettnél kicsit későbbre sikeredett a hazaindulás, de azt hiszem, a rengeteg élmény feledtette velünk a fáradságot. Köszönjük Lóránt atyának és minden segítőnek, hogy ilyen emlékekkel gazdagodhattunk!

Szöszix, alias Dömötör Zsóka

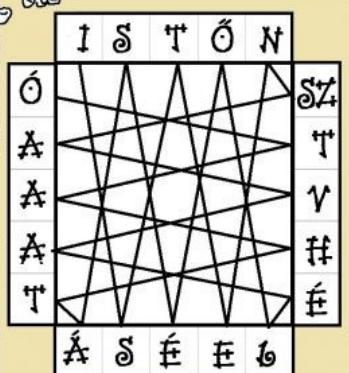
HOGYAN NEVEZI JÉZUS A SZENTLELKET?

**IGAZAD
KEVERI
LELÓGÓ
SALÁTA
ZACSKÓ**

Keresd meg a szavak helyét az ábrában, és írd be a nyílal jelölt mezőkből kiindulva! Ha jól oldod meg a feladatot, a középső sorban olvasható lesz a kérdésre a felelet. Jn 16,7

2Tim 3,14-4,2

Timóteus Isten igéjével tanít. Ebben a jelenetben, miről beszél éppen? Olvasd össze a betűket!

Bibliai rejtvenyőzőn

Lk 16,19-31 Keresz 12 különbséget e két kép között!

Fekete Zsuzsa

Azt tanultuk: „ha ketten-hárman összegyűlnék Jézus nevében, akkor ő ott van.” Ezért aligha képzelhető el, hogy a kereszténység el tud veszni, mert mindig leszünk legalább ketten-hárman.

Interjú Orbán Viktor miniszterelnökkel.

A politikai feszültségek, polgárháborúk miatt, illetve a jobb megélhetés reményében milliók hagyják el hazájukat az afrikai régiókból, a Közel-Keletről és Belső-Ázsia egy részéről. Sokan – köztük Ön is – úgy vélik, hogy helyben kell megoldani a problémát, vagyis a saját hazájukban kell segíteni a bajba jutott embereket. Mi az oka annak, hogy nem ebbe fektet sokkal nagyobb energiát a világ tehetősebb része?

Az a jelenség, amit népvándorlásnak nevezünk, régebben megkezdődött, és nagyobb ívű folyamat, mint a menekültválság. Ha megnézzük a nyugati nagyvárosok etnikai összetételét, láthatjuk, hogy radikális változások történtek. Megdőbentő számokkal találkozhatunk az őslakosok és nem őslakosok arányát tekintve Párizsban, Rómában vagy más nagyvárosokban. A Magyarországra érkezők már most is több mint 80 országból jönnek, és a folyamat legnehezebb szakasza az lesz, amikor megindul Afrika is. Egy hosszú világtörténelmi folyamat részesei vagyunk. A világ vezetőinek egyik része úgy gondolja, hogy a jobb élethez való jog mindenkit megillet, és ezért a jobb életért nem a nyomorban élőek szülőföldjén kell tenni, hanem bárki szabadon odamehet, ahol ez elérhető. Ha ennek a gondolatnak engedünk, az tönkreteszi Európát, a kultúráját és a gazdasági rendszerét is, és azokon sem segít, akik eljöttek. Az otthonmaradók pedig szintén veszteségek. Tehát nem egy menekültválságot kell megoldanunk, hanem egy történelmi feladatot, hogy mi, európaiak, magyarok, keresztények hogyan viszonyuljunk a népvándorláshoz. Ettől még a kérdés jogos, és nemcsak a közel-keleti válságra igaz, hogy nem a bajt kell idehozni, hanem a segítséget kell odavinni. Sokan ezt nem így gondolják, de hát a farizeusság régóta része a világpolitikának...

Miniszterelnök úr már két évvel ezelőtt Strasbourgban és azóta is többször kijelentette, hogy szeretné, ha Magyarország a magyaroké maradna. Valóban úgy gondolja, hogy a mostani folyamatok abba az irányba mutatnak, hogy felszámolódnak a nemzetek Európában?

Igen, létkérdésről van szó, a létezésünk alapvető kérdéseiről. Ha a változó etnikai arányokat nézzük, valamint a termékenységi mutatók eltéréseit az őslakosok és az újonnan érkezők között, egyszerű matematikai számítás eredménye, hogy hány év múlva lesznek ugyanannyian, mint mi, majd pedig többen. Az emberiség történelme során ez nem először fordulna elő.

De nem lehetne valahogy az érkezőket integrálni?

Élénk fantáziára van szükség elképzelni, hogy tömegesen benősnéne afgán fiatal emberek hagyományos német keresztény családokba vagy keresztények a muszlim familiákba. A legtöbb, amiben reménykedhetnénk, a békés egymás mellett élés, és nem az integráció, ezt azonban párhuzamos társadalomnak nevezzük. Ha kulturálisan nem esnek távol egymástól, akkor a közösségek hosszú évszázadokon keresztül élhetnek békében ugyanazon a területen egymás mellett, de a rideg valóság az, hogy minél nagyobb a kulturális távolság, annál nagyobb az esélye a konfliktusoknak, összeütközéseknek.

Ha már a nőülést említette: milyen változásokat hozhat, ha tömegesen telepednek le muszlimok a keresztény gyökerű Magyarországra? Át kell-e szabnunk a jogrendünket, ha, mond-

juk, a családegyesítés égisze alatt egy muszlim férfival érkezik négy feleség és tíz gyerek? Akár csak jogi szempontból is mit kezdünk a helyzettel?

Párhuzamos társadalmakkal párhuzamos jogrendszerek járnak együtt. Magyarországon nem lehetséges többnejűség, mert az bigámianak, poligámianak minősül. A hagyományos keresztény jogrendű államokban élnek olyan arab családok, amelyek a felszínen betartják ugyan a törvényeket, de a valóságban, rejtetten a származási országuk kultúrája és jogrendszere mentén élnek. A magam részéről megértem, hogy jobban bíznak a saját hitükben, eszméikben, életvezetési szokásaikban, családi elrendezésükben, mint a miénkben. A szabadságot fontosnak tartom, és elfogadom, hogy a tőlünk különbözőeknek joguk van tőlünk különböző módon élni, de ahhoz nem kell idejönni. Jobb, ha mindenki a maga fügefája alatt marad. Ha azonban valakit már beengedtünk, és itt jelentős, számban egyre növekedő közösséget hoztak létre, a mi közösségünk pedig fogy, akkor csak idő kérdése, hogy éppen a szabadságra, autonómiára hivatkozva bevezessék saját életszabályait előbb kisebbségi, majd többségi jogrendszerként.

Mi a helyzet azokkal a magyarokkal, akik a jobb megélhetés reményében útnak indulnak Németország vagy Anglia felé?

Rájuk nem ez vonatkozik, mert a mi közép-európai polgáraink együttélése az ottaniakkal lényegileg más probléma. A Brexit (az Egyesült Királyság kilépése az Európai Unióból – a szerk.) persze megmutatja, hogy ott is vannak az együttélésből fakadó nehézségek. A britek kilépésének egyik mozgatórugója éppen az volt, hogy sokan mentek Közép-Európából oda, ami zavarta a helyieket. A lengyelek, csehek, magyarok azonban ugyanabból a kultúrkörből érkeznek, ezért nincs civilizációs összeütközés az együttélés során, felvetődtek azonban szociális és gazdasági kérdések, de ez más dimenziót jelent.

A különböző európai országok eltérő társadalmi és gazdasági modelleket követnek. Az Európai Uniónak mégis egységesítési törekvései vannak a migrációs kérdésben, ami feszültségeket okoz. Hová vezet ez?

Ha valaki birodalmi központként kezd magáról gondolkodni, belesik abba a csapdába, hogy azt hiszi, akkor lesz erősebb, ha minél több jogkör tartozik hozzá. Ugy gondolja, minél inkább képes egy központból irányítani az országok életét, annál erősebb lesz az országok közössége. Ez azonban tévedés, mert ha önálló kultúrával rendelkező nemzetek adják az európai kultúra építőköveit, melyektől egyszer csak elveszik a saját sorsukba való beleszólás lehetőségét, és ezzel meggyengítik ezeket a közösségeket, akkor az egyenlet negatív lesz a központ erősödése ellenére. Ezért vagyok híve annak, hogy az uniót az európai nemzetek közösségeként kell elképzelnünk.

Az Európai Bizottság már döntött: kötelező kvótát akarnak, de miért ragaszkodnak a kvóta szerinti elosztáshoz, ha a migránsok zöme egyáltalán nem akar Magyarországon vagy éppen Lettországon, Romániában, Szlovákiában élni?

Ha nem láncoljuk le őket egy nehezen elmozdítható tárgyhoz, akkor hamarosan kerekét oldanak, és oda mennek, ahol nagyobb jólétet remélnek, mint tőlünk.

De akkor mi az értelme a kvótának?

Van egy sajátos nézőpont, mégpedig a német, az osztrák és a svéd, vagyis alapvetően azon országok nézőpontja, ahol már bekövetkezett a baj. Hozzájuk ellenőrizetlenül, beazonosítás nélkül nagy számban érkeztek tömegek, és nehezen megy az együttélés. Mit tudnak erre mondani a politikusaik? „Lehet, hogy most sokan vannak, de majd szétosztjuk őket. Most nagy a baj, de kisebb lesz, mert szétosztjuk.” Az ő szempontjukból ez a logikája a szétosztásnak.

El tud képzelni egy olyan Magyarországot, ahová, fejet hajtva a központi akaratnak, megérkeznek a migránsok?

Nem akarok ilyet elképzelni. Ha ez járna a fejemben, akkor inkább elolvasnám az Egri csillagokat.

Az egyik protestáns amerikai internetes lap arról írt a közel-múltban, hogy Európa megosztott: létezik egy elit, valamint egy másik rész, akik ragaszkodnak Európa keresztény gyökereihez. Szerintük a migrációról szóló politikai háború nagy lehetőség mindkét oldal számára, mert az elit tudja, hogy a muszlimok soha nem szavaznának keresztény gyökerű pártra, ezért minél több a muszlim, annál több konzervatív szorult ki a hatalomból. Másrészt jó lehetőség a nemzeti gyökerű államok támogatóinak is a nemzeti tudat erősítésére. Mit gondol erről?

Részgazságok vannak ebben. Logikus az a föltételezés, hogy a muszlim közösséghez tartozó emberek számára óriási nehézséget jelent keresztény pártokra szavazni. Így vagy a baloldalra kell szavazniuk, vagy a jobboldalon kell úgy átalakulniuk a pártoknak, hogy a keresztény értékek zárójelbe kerüljenek. Az a veszély fenyegeti az európai jobboldalt, hogy kereszténydemokrata helyett inkább centrum-demokrata pozíciót kénytelen felvenni, ha egyáltalán versenyben akar maradni. Ezt komoly veszteségnek tekintem, hiszen nagy vezetőink voltak, akik a keresztény értékrend nevében léptek a politika küzdőterére, és sok jót tettek az európai népekkel. A kereszténység hatása a politikai kultúrára és a hétköznapi életre sosem állandó, inkább ingadozik. Most éppen apályosabb időszakot élünk Európában, de jön majd dagály is, és akkor megindul a lelki fölívelés, föltéve, ha lesznek akkor még keresztények. A mostani apályból nem az következik, hogy vége lenne a keresztény ihletettségű politikának. A baloldali számítások, amelyek a muszlimokban jövőbeli baloldali szavazókat látnak, ott futnak zátonyra, hogy a muszlimok létrehozzák majd a saját pártjait, ha elegendő lesznek. Ennek első jelei megmutakoztak már, volt ilyen jellegű párt Hollandiában, és volt már török lista a bécsi választáson is. A muszlimok leginkább a saját soraikból akarnak politikai képviselőket verbuválni, és az európai parlamentekbe is a saját embereiket akarják majd ültetni, nem a régi szociáldemokratákat. Végző soron a hagyományos bal- és jobboldal együtt kell, hogy átengedjen egy jelentős szeletet a politikai befolyásából egy más kultúra alapján szerveződő politikai erőnek. Ez hosszútávon részben lesz az európai demokráciának ott, ahol megengedték a párhuzamos társadalmak létezését. Most azért harcolok, hogy Magyarország ne kövessen el ilyen hibát.

Azt mondja, hogy apály van, mert egyre kevesebb a keresztény és...

A világban nem kevesebb.

A világban nem, de Európában igen...

A kereszténység súlypontja kicsúszott Európából. A világ más kontinensein erősebb hitre alapozott élettel találkozhatunk, mint Európában.

És ebben a helyzetben hogyan lehet keresztény gyökerekre építeni egy országot?

Azt tanultuk: „ha ketten-hárman összegyűlnek Jézus nevében, akkor ő ott van.” Ezért aligha képzelhető el, hogy a kereszténység el tud veszni, mert mindig leszünk legalább ketten-hárman. Én sem vagyok jókedvű, ami a közösségeink állapotát illeti, de ez nem terel a reménytelenség felé, inkább megérteni próbálok a keresztény lélek pulzáló mozgását, ami hol hódít, hol visszahúzódik.

Miért lett pártpolitikai kérdés a népszavazás ügye? Pártpolitikai szimpátia alapján döntenek majd az emberek, vagy esetleg úgy, ahogyan a református egyházi vezetők is kérték: döntsön mindenki lelkiismerete szerint?

Szerintem nem lett pártpolitikai kérdés, csak sokan szeretnének azt csinálni belőle. A magyar társadalomnak van egy nagy józan többsége, amely meg tudja különböztetni egymástól a sorskérdéseket, a

nemzeti ügyeket és a pártkérdéseket. Az pedig, hogy mindenképp pártpolitikát akarnak csinálni, nem új keletű dolog Magyarországon.

Közeledik az '56-os forradalom hatvanadik évfordulója. A Magyarországi Református Egyház 1956-ra emlékezve emlékszinatot tart október 14-én, amelyre Önt is meghívták. Hogyan tekint '56-ra és benne az egyházak szerepére?

Az ötvenhatosoknak köszönhetjük, hogy a kommunizmus nálunk lágyabb, elviselhetőbb volt, mint Kelet-Németországban, Lengyelországban, Romániában vagy éppen Csehszlovákiában. Magyarországon a kommunisták rájöttek, hogy van egy határ, amit nem léphetnek át, mert ha megteszik, nem biztos, hogy túléljük. Még az az oroszoknak is kell néhány nap, amíg akcióba léphetnek, s az alatt... A kommunisták tudták, hogy egy idegen ország megbízásából gyakorolják a hatalmat Magyarországon, de együtt kell élniük azokkal, akiket kormányoznak. Nem akartak még egyszer úgy járni, mint '56-ban. Hálásnak kell lennünk az ötvenhatosoknak, mert áldozatuk eredményeképpen a mi életünk lett könnyebb. A közép-európai nemzetek egyházai különböző módon reagáltak a diktatúrára. Magyarországon a harcos egyház képviselői hamar eltűntek katolikus és protestáns oldalon is. Teljesen más egyházstratégia alakult ki, mint például Lengyelországban. '56 arról is szólt, hogy ha hagyják, akkor az egyház és a nép igen könnyen egymásra talál. Az évforduló arra is lehetőséget ad, hogy fölidézzük a méltatlanul elfeledett keresztény, református hitvallókat.

Engedje meg, hogy megosszam egy személyes élményemet: amikor Ön Nagy Imre újratemetésén beszélt, a nagyapám tágra nyílt szemmel nézte a tévét, majd egyszer csak így szólt nagymamámhoz: „Anyu, menj a boltba, hozzál lisztet, cukrot, sót, zsírt, háború lesz!” Visszatekintve 1989-re, mennyiben valósult meg a huszonhét évvel ezelőtti álma?

Ha szabad így fogalmaznom, az öregúr nem látta rosszul a helyzetet, mert akár háború is lehetett volna, és akkor bizony elkélt volna a zsír és a cukor a kamrában. Van, aki hiányolja, és van, aki nem, hogy a változások nálunk emberáldozat és polgárháború nélkül történtek meg. Nehéz megmondani, hogy egy forradalmibb karakterű, polgárháborúba torkolló változás huszonhét év elteltével több eredményt tudna-e felmutatni, mint a végül megvalósult tárgyalásos átmenet. Amondó volnék, adjunk hálát a Jóistennek, hogy ebbe a változásba nem halt bele senki. Inkább azt sajnálom, hogy volt húsz zavaros év 1990 és 2010 között, ami lehetett volna simább, egyszerűbb, sikeresebb.

Miért nem lett?

A változás kezdőpontja nem volt megfelelő minőségű. Azért sikeresebb a 2010 utáni Magyarország, mert ekkor már nem kellett gúzsba kötve táncolni, mint annak idején Antall Józsefnek, és bekövetkezhett az alkotmányos forradalom.

Hankiss Elemér szociológus azt írta, hogy Magyarországot 1956-ban, majd azt követően a rendszerváltáskor látta igazán a világ. Mit gondol, most látszunk a világban?

Van rajtunk figyelem, de nem olyan, mint '56-ban, vagy '90-ben, hanem olyan, amiben sok az értetlenség. Ez a II. világháború utáni kettévált európai sorsból fakad. 2004-ben léptünk be az Európai Unióba, és a „levágott testrészt” visszavarrtuk oda, ahová való. A hegek azonban nem tűntek el. A kommunizmus alatt nem engedték, hogy homo sovieticus csináljanak belőlünk, és eltűnjön a kultúránk. Mikor elmentek az oroszok, összetalálkoztunk Európával, de a hegek itt vannak, most pedig értetlenül néznek ránk a világ nyugati feléről, hogy miért ragaszkodunk ennyire a nemzeti függetlenséghez, szuverenitáshoz, kereszténységhez, és miért nem vagyunk megértőbbek a nagy számban érkező idegenekkel. Közben mi tudjuk, hogy évtizedekig küzdöttünk azért, hogy ne változtassanak meg minket, és ne tudjanak megfosztani a nemzeti és kulturális karakterunktől. Ami a lelkünkben van, szerintem sokkal erősebb és fontosabb, mint ami az ellenfeleinket hevíti.

Készen vagy?

Vajon készen vagy?

A 20. század végén a világ újra felfedezte az emberiség egyik elfelejtett hőst. Sir Ernest Shackleton sarkkutatót.

1914 decemberében Sir Ernest Shackleton 27 emberével az Endurance nevű hajón a Déli-sark felé tartott. Az volt a szándéka, hogy átkeljen az Antarktisz egyik végétől a másikig. Ám abban az évben a sarki nyár nem köszöntött be. 165 km-re a céltól és veszélyes jéghegyek közt haladva, Shackleton kénytelen volt megállni, és várni, míg megolvad a jég. A hőmérséklet viszont tovább süllyedt, a hajó pedig a jég közé szorult.

Tíz hónapon át hiába várták az olvadást. Bekövetkezett az elkerülhetetlen: a hajó a jég miatt összetört, majd elsüllyedt, a legénység pedig egy jégtáblára menekült. A 28 személy, igen kevés tartalékkal elindult. Egyszer mentőcsónakjaikat maguk után vontatva, máskor a viharos óceánon evezve, a halál minden félelmét átéltek.

Négy és fél hónap hányattatás után a csapat partra szállt az Elefánt szigeten. A hely sziklás és kietlen volt. Minden hajóúttól távol és a 160 km/h-s szélben – nem volt túl élvezetes a tartózkodás. A kimerült férfiaknak a további ott-maradás a halált jelentette. Ezért Shackleton eltökélte, hogy megpróbálja véghezvinni a lehetetlent.

1916 áprilisában öt önkéntessel egy evezős csónakban útnak indult a nyílt óceánon – 1280 km megtételére. Dél-Georgia szigetére kellett volna eljutniuk, ahol reményeik szerint segítséget kapnak majd. Három hétig élet és halál között vergődtek. Csónakjuk számtalanszor már-már elsüllyedt.

Frank – a kormányos – tapasztaltságának köszönhetően a hat felfedezőnek sikerült a Dél-Georgia sziget közelébe jutnia. Az orkán azonban egy teljes napig feltartóztatta őket. 1916 május 19-én sikerült partra szállniuk. De csatlódottságukra a sziget „rossz” oldalára jutottak. A szél és az áramlatok miatt lehetetlen volt megkerülniük a szigetet. Nem volt más választásuk, minthogy gyalogosan megtegyék az utat a sziget hegytömbjén keresztül.

Ez azonban méginkább lehetetlenné tűnt. Az útvonal viszontagságos volt, a hegygerincet szakadékok és gleccser szabdalta. Soha senki nem kelt át azon. Kíéhezett és elhagyott bajtársaira gondolva Shackleton újból nekilendül. Két bátor társával együtt elindul az elképzelhetetlen

veszélyekkel és viharos széllel dacolva. 36 órán át megál-lás nélkül kúsznak és másznak a sziklacsúcsok között.

’Főnök – súgja egyszer csak Frank – az az érzésem, hogy valaki követ minket!’ Valóban, ahányszor már-már lezu-hantak, egy láthatatlan kéz visszatartotta őket. Emberfe-letti kitartással, csoda folytán sikerül átkelniük a hegylán-colatlon.

A bálnavadász-hajó kikötőbe érve Shackleton tervet ké-szít az Elefánt-szigeten maradt bajtársai megmentésére. Bálnavadász-hajóval közelítették meg őket. Háromszor próbáltak meg partot érni, de mindannyiszor jéghegyek állták útjukat. Végző megoldásként Shackleton a chilei kormány segítségét kérte, amely megmentésükre elküldte a Yelcho nevű hajót. Amikor elindultak a sziget felé, a jéghegyek megmagyarázhatatlan módon utat nyitottak előttük.

1916 augusztus 30-án eléjük tárult az Elefánt sziget kör-vonala. A mostoha körülmények miatt haladéktalanul

vissza kellett térniük, különben a szigeten ragadnak. Shackleton izgatottan az ajkába harapott; Vajon életben találja, és ha igen, lesz-e elegendő ideje ösz-szegyűjteni őket? Meglepetésé-re a parton ott állt a 22 ember, hátizsákkal felszerelve. Csak arra a pillanatra vártak, amikor átugorhattak a hajóra. Néhány percen belül a hajó megfordult, és átjutott a folyosón, amely összezárult mögötte. Hurrá!

Húsz hónapig tartó gyötrelem, hányattatás, éhség és csüg-gesztő körülmények után mind a 28-an megmenekültek!

Miután örömben megölelték egymást Shackleton első dolga volt, hogy megkérdezze hadnagyától: ’Mondd csak, honnan tudátok, hogy éppen ma, éppen ebben az órában jövök értetek?’ A hadnagy így válaszolt: ’Sir, négy hónapja minden nap ugyanazt a parancsot osztom: „Fiúk! Szedjétek össze poggyászatokat! Vegyétek a hátizsákokat, és nyomás a partra! Legyetek készen! Lehet, hogy a parancsnok éppen ma érkezik, hogy megmentsen min-ket!’”

A próféciák mindeddig hiánytalanul beteljesedtek. Az utolsó felvonás is a forgatókönyv szerint fog alakulni. Közel a szabadulás!

„És ímé hamar eljövök, és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz!” Jelenések 22:12.

Várd készen a szabadítás ígértét! Ragadd meg hittel a lehetőséget, és kezdj el élni!

Lucian Cristescu

Juan Arias

Az én imám

Engedd, hogy én is szóljak hozzád, Uram!
Engedj meg egy rövid, csupán egyetlen szóból
álló imát:
mások!

Nem nemes lelkűség ez,
egyszerűen az élet szükségszerűsége.
Mások nélkül halott vagyok,
egy álom,
egy árnyék,
semmi.

A valóságot mások mutatják meg számomra,
mások láttatják meg velem azt, aki vagyok.
Bennük látom meg Krisztust, és ők is énbenem.

A „mások” seregében, Uram, vannak alvók,
vannak elkeseredettek, éhesek,
és vannak rabok is.

Sikolyuk, reményük, kenyerük
és szabadságuk akarok lenni.

Vannak, akik szomjazzák az igazságot
és hisznek minden emberi cselekedetben.

Nekik szeretnék kezet nyújtani,
hogy együtt haladjunk az úton – csöndben.
Egy csónakban utazunk, ugyanarról a kikötőről
álmodunk, még ha nem mindannyian ugyanazt a
nevet adjuk is neki.

Egy nyelvet beszélünk: a minden embert valamennyi
rabláncától feloldó nyelvet.
Ha talállok valakit csónakomban, kinek szemében
a feltámadottak fénye csillog, együtt eszem vele
az élet első gyümölcseit,

s az alkonyat egybeér a hajnallal.

Napsugár és hópihe között nem lesz különbség,
és még a fűgék is Krisztus testévé változnak.

Es mi valóban te leszünk, Uram.

De vajon mindent megtettem – e
annak érdekében,

hogy minden úgy alakuljon,
ahogy kell és ahogy szeretném?

Minden nap még több eszköz után fogok kutatni,
hogy segítségükkel még többet tegyek, s hogy
lehetőséget adjak másoknak azt kérni tőlem, amit
szeretnének, hogy megtegyek
szabadításuk érdekében.

Uram, sohase legyek gyáva
nyitva hagyni az ajtót,

hogy minden vándor beléphessen hozzám,
ha emberi mivolta teljességét keresi.

Érzem,

hogy csak így érdemes reménykednem abban,
hogy én is megtalálom magam,
teljességemet csak így kérhetem tőled
pironkodás nélkül.

Erkölcsi lecke pecázáskor

Tizenegy éves volt, és minden alkalmat megragadott, hogy pecázhasson a szülei kunyhója melletti stégről egy tó közepén lévő szigeten.

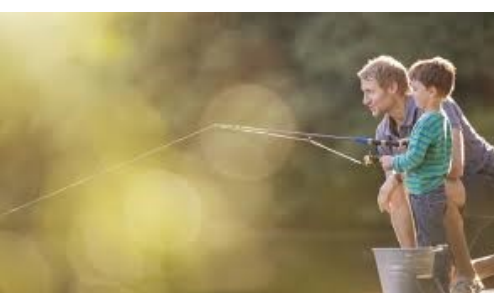
A pisztrángsügér – szezon kezdete előtt egy nappal, kora este az apjával horgásztak kettesben; naphalakat és sügéreket fogtak kukaccal. Azután egy apró ezüstcsalit rakott a horogra és a bedobást gyakorolta. A csali becsobbant a vízbe, és a víz színesen fodrozódott körülötte a lebukó nap és a feljövő hold fényénél. Amikor a botja ívben maghajlott, tudta, valami nagy hal akadt a horogra.

Az apja csodálattal nézte, amint a fiú ügyesen fásasztja a halat a part menti vízben. Végül óvatosan kiemelte a vízből a kimerült állatot.

Még soha életében nem látott ekkora halat, pisztrángsügér volt.

Apa és fia egy darabig nézegették a jól megtermett, lüktető kopolyájú halat a holdfényben.

Az apa gyufát gyújtott és az órájára nézett. 10 óra

volt – az idény két óra múlva kezdődött. Ránézett a halra, majd a fiára.

- Vissza kell dobnod, fiam – mondta.

- De apa! – kiáltotta a fiú.

- Fogsz majd másikat, csitította az apja.

- De nem ekkorát – méltatlankodott a fiú.

Körülnézett. Rajtuk kívül egyetlen horgász vagy csónak sem látszott a holdfényben. Újra az apjára nézett. Bár senki sem látta őket, és soha senki nem tudná meg, mikor fogták a halat, a fiú látta az apja szeméből és hallotta a hangjából, hogy a döntése megfellebbezhetetlen.

Lassan kiszedte a horgot a hatalmas pisztrángsügér szájából és visszaengedte a halat a sötét vízbe. Az állat egyet rántott az erős testén, majd eltűnt. A fiú sejtette, hogy soha többé nem fog ekkora halat látni.

Mindez 34 éve történt. A fiú ma sikeres építész. Az apja kunyhója ma is ott áll a szigeten, a tó közepén. A fiú most már a saját fiával és lányával jár pecázni ugyanarra a stégre.

Igaza volt. Soha többé nem fogott olyan óriási halat, mint akkor este. De időről – időre látja azt a halat minden alkalommal, amikor erkölcsi kérdés merül fel az életében.

Ha gyerekkorunkban arra tanítottak, hogy a halat visszadobjuk a vízbe, akkor az igazságot tanultuk meg.

Forrás: Internet

ISTEN IRGALMA CSODÁK ÉS TITKOK FORRÁSA!

Ez a mi életünkre már régóta különösen igaz! Orvosi vizsgálaton voltunk a nagyatádi kórházban férjemmel, aki a decemberi súlyos balesete után épült fel. Pécsi idegsebész kezelőorvosa szavai szerint, őt csak „a Szűzanya tartotta a kötényében” azokban az életveszélyes napokban. A vizsgálatokra várakozáskor beszélgetve megismerkedtünk Vidáné Ildikóval és megtudtuk tőle, hogy a Nagykanizsán töltött évek alatt megismert és nagyra becsült Lóránt atyával itt találkozhatunk, hiszen Nagyatád plébánosa! Örömünk olyan határtalan volt, hogy három nap múlva újra visszatértünk Atádra, hogy a szentmisén is együtt lehessünk! Nagy örömmel néztük meg az itt is – mint előző állomáshelyein – elvégzett építő munkáit, a kolostort, a közösségi termeket és láttuk azt a nyüzsgő életet ezen a plébánián is, mint ami korábban Nagykanizsán is volt. A szentmise után éppen olvasóköri is volt, de így is fogadott bennünket Lóránt atya, áldozott ránk is időt, ami nagy boldogsággal töltött el minket.

Mi nem a kanizsai plébániához tartozunk, de az atya igényes szentbeszédei, a plébánia, a gyönyörű templom külső és belső megújulása és ezzel együtt a lelkek, a közösség óriási megújulása, éledése, az igényes programok miatt is, sok környékbelivel együtt kedvenc feltöltődési helyünk lett a Szent József plébánia!

Lóránt atya pedig megajándékozott a nagyatádi plébánia templombúcsúja alkalmából megjelent „Ott a híd előtt” című könyvével mely, az ő, korábban egyházközségi lapokban megjelent írásait és a közösségi élethez kapcsolódó dalok szövegeit tartalmazza. A kiállításon megtekinthettük „Angelico” atya képeit. Itt is az igényesség fejeződött ki a meghívó és a meghívott részéről!

Hogy mi mindenre jut idő és erő! Valóban!

Adjon a Gondviselő Isten Lóránt atyának a fáradhatatlan szolgálatához ilyen lendületet, erőt és egészséget!

Köszönünk mindent!

2016. október 13.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Takács István és Takács Zsuzsa

A pap mindig is bizonytalanul mozgott a számok birodalmában. A Krisztus csodatételeiről szóló prédikációban arról beszélt az ámuló híveknek, hogy Jézus öt árpakenyérrel és három hallal jóllakatott ötszáz embert. A mise után a sekrestyés epésen megjegyzi:

- De plébános úr! A bibliában nem ötszáz, hanem ötezer emberről van szó!

- Na és! - mondja a plébános. - Ezek az ötszázat se hitték el!

Az ateista utas mondja a hívő kisfiúnak a vonaton:

- Kisfiam, kapsz egy narancsot, ha megmondod nekem, hogy hol van Isten.

- Én meg adok Önnek két narancsot, ha megmondja, hogy hol nincs.

Szeretet-hálózat

Egy éjszaka, Észak-Dakotában hatalmas hóvihar tombolt. Dr. Thompson irodájában kilenc óra körül csörgött a telefon. „El tudsz jönni hozzánk?” Tony Sebastian beszélt a telefonban. „A fiamnak magas láza van, és elvesztette az eszméletét. Nem tudunk bemenni hozzád. Mit gondolsz, ide tudsz jutni valahogy?” „Megteszek mindent, amit tudok.” Az orvos kinézett az ablakon. De a vihar elég ijesztő. „Sohasem voltak ilyen viharok ott, ahonnan jöttem.” A városból kifelé tartva, megállt egy kocsmánál, és szerzett három embert, akik vele mentek. „Szükségem lehet rátok” – mondta – „hogy lapátoljátok a havat, hogy ne-hogy elakadjak.” Körülbelül félúton az emberek kimerülten feladták. A hófúvás egyre veszélyesebbé vált. Így az orvos otthagyta kocsiját és az embereket és talált egy farmert, aki odaadta a lovát a Tony-ékhoz vezető hátralévő útra. Az orvos mindent megtett a fiúért, de reggel felé látta, hogy ha nem tudja kórházba vinni, az intenzív-osztályra, reménytelen a túlélés. Eszébe jutott Ed, a megyei kapitány. Talán ő tud szerezni embereket, hogy megtisztítsák az utat. „Nem hiszem, hogy tudok.” – mondta álmosan a telefonban. – „De megpróbálom.” Nem nehéz elképzelni az orvos meglepettségét, amikor napkeltekor kivitte a beteget a főútra, és azt látta, hogy kocsija készen várja, a városba vezető út pedig végig tiszta. Később a kórházban, amikor a krízis már elmúlt, Dr. Thompson-nak újra eszébejutott Ed és felhívta, hogy köszönetet mondjon neki, és embereinek munkájukért. „Ne köszönj semmit.” – mondta Ed. - „Nem mi tettük.” „Akkor ki tette?” – kérdezte az orvos. „Nos,” – válaszolta – „meg kell ismer-ned az itt élő embereket, hogy megértsd mi történt. Amikor hallották, hogy felhívtál a pártvonalon, tudták, hogy valami rossz történhetett és be-lehallgattak. Minden épkézláb férfi és fiú, aki az út mentén lakik, elindult, hogy ellapátolja az útból a havat. Hát, így történt. Tudod, mi Istennek ebben a nagy országában lakunk, ahol üvölt a vihar és a szelek szabadon fújnak. És amikor valaki bajban van, mindannyian felkerekedünk, és segítünk. Így nevezzük: szeretet-vonal.” Milyen nagy szüksége van a mai társadalomnak erre a régimódi szeretetre és a figyelmes szomszédok segítő befolyására.

T. R. Torkelson, Signs of the Times, 1973. szeptember

Tóth-Máthé Miklós:

Mi lett volna ha...?

A kereskedő felesége reggeli áhítatra indult a templomba. Ahogy kilépett a kapun, megbotlott egy kőben és teljes hosszában elvágódott. Várandós volt, terhességének harmadik hónapjában. Sikoltására kiszaladtak a cselédek, felemelték az úrnőt, bevitték és lefektették.

– Hívjátok az uramat... – suttogta az asszony, de alig mozdultak a szolgálók, már sietve jött a házigazda is. Leült az ágyra, megsimogatta az asszony lecsüngő kezét.

– Doktort! – parancsolta a tétován ott ácsorgó cselédeknek, aztán a feleségére tekintve ezt mondta: – Nincs semmi baj, kedves...

Amikor az öreg doktor megérkezett, a kereskedő kiment a szobából és a kapu előtt megkereste azt a vétkes követ. Nekigyürkőzött, kicibálta a helyéről, aztán teljes erejéből az utca kövezetéhez vágta. Szikrázva pattant apró darabokra.

– Átkozott – lihegte a kereskedő –, és éppen az én kapum előtt... Kit okoljak érte?! Kit?!

Erőtlennek érezte magát, idegesnek, alig várta, hogy az orvos befejezze a mustrát. Legszívesebben berohant volna a házba, hogy minél előbb megtudjon mindent. Óráknak tűnő percek vánszorogtak ez alatt.

– Minden lehetséges – jelentette ki a doktor a vizsgálat után. – Világra hozhat egészséges gyermeket is, de éppen úgy esendően nyomorultat. Vagy akár halottat. Bízunk Istenben, uram.

– Nem akarok nyomorékot! – kiáltotta a kereskedő. – Bizonyosságot szeretnék, tudni kívánom a valót!

– Istentől kérdezze... – tárta szét a kezét az orvos. – Tőle, aki látja a nem láthatót is.

Egy hétig feküdt a kereskedő felesége és amikor felkelt a betegágyból,

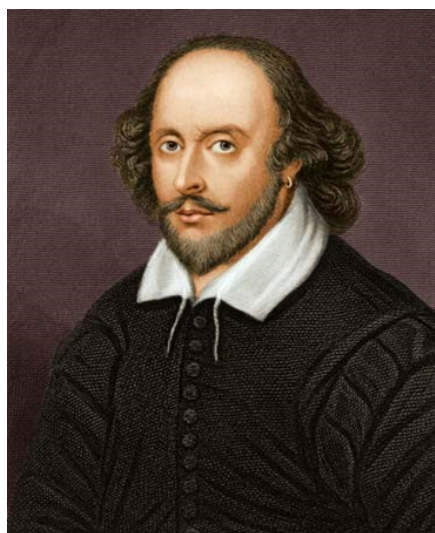
igyekezett nem gondolni az esetre. De az ura szótlan volt, komor, csüggeteg.

Többször elment otthonról, a barátok társaságát kereste. Aztán egyszer maga mellé ültette asszonyát és ezt mondta neki:

– Meglátogattam a menhelyet és szörnyű látványban volt részem. Megannyi torzszülött nyújtogatta felém a kezét, bambán rám meredve, idétlen, makogó hangon kéregettek. Aprópénzt szórtam szét közöttük, de a kezem remegett és megszedültem attól a töménytelen nyomorúságtól.

Az asszony sírt. A kereskedő nem vigasztalta. Keményen, makacsul hallgatott. „Az ember – gondolta –, tudjon úrrá lenni még a legreménytelenebb helyzeteken is. A sírás a gyengék menedéke.”

– Lakik a városban egy nő – mondta

–, Reginának hívják... Sok szerencsétlen asszony, megesezt lány kereste már fel. Úgy hírlík, jól dolgozik és segít a bajbajutottakon. Hallgass rám és ne ellenkezz. Amit kérek, annak az ártatlannak az érdekében is teszem.

– Négy gyermeket temettünk már el – nézett rá kétségbeesetten az asszony – , és most ezzel meg az angyalcsinálóhoz küldenél? Átkozott legyen a gondolat, mely az agyadban megfogant! – Akkor hát megszülod nyomoréknak?

– És ha nem lesz az? Honnan tudod te? Ki mondta ezt neked? A doktor? Ő sem tudja! Egyedül Isten a tudója! Mi vagy te? Isten?

– A fájdalom szól most belőled – csóválta fejét a kereskedő – de könnyörögve kérlek, gondolkozz. Ha világ csúfjára nyomorultat szülsz, ítélet alá kerülünk egész életünkre.

Napokig kerülték egymást. Csak a pillantásukban megbújó néma vádaskodás ingerelte a lelküket. Az assz-

zony gyűlölte az urát, de aztán egyre inkább bekerítette a kétségbeesés. A bizonytalanság. Hátha a másiknak van igaza. És a magzat, akit oly féltőn vigyáz a testében, nyomorék. Lefogyott, belesápadt ebbe a gyötrődésbe, míg aztán egy este felkereste azt az asszonyt.

– Már vártalak, lelkem – fogadta Regina és mosolygott rá bátorítóan. A kereskedő felesége nem ilyenre számított az álmokban fősvény éjszakákon. Csúfnak, boszorkánynak képzelte és mindenképpen öregnek. Ez meg csaknem egyidős vele, a háza, mint bármely polgáré, a ruhája drága kelmeből, ékszerekkel díszítve.

– Megértelek – mondta Regina –, hiszen magam is átok alatt voltam és nyomorékot szültem. Vízfejűt, torzat, ott van a menhelyen, megnézheted. Az uram elhagyott, egyedül maradtam, akkor határoztam el, hogy ki nek tudok, segítek.

Átvezette a kereskedő feleségét a másik szobába. Szerszámok, fogók, kenőcsök, gyolcsok mindenfelé. Középen dézsá állt. Regina forró vizet töltött bele, meg egy tömlőből valami sárga folyadékot. Az így elkészített lébe füveket, gyökereket, magokat szórt, fehér vászonlepedőt kerített elő. A gríz megizzasztotta a kereskedőné arcát, a növények fanyar, kesernyészagától öklendezett.

– Vetközz le – mondta Regina –, és ülj bele a dézsába. Mindig mondani fogom, mit kell tenned. Ne félj, nem lesz semmi baj.

A kereskedőné szinte önkívületben bontotta ki a felső két gombot a magas nyakú zárt réklin, de a harmadikhoz érve elsötétedett előtte minden. A friss levegőn tért magához.

– Múlt gyengeség – nyugtatta Regina –, mindenkivel megeshet ilyesmi. Bent majd pihensz egy keveset, aztán elkezdjük.

– Nem! – A kereskedő felesége úgy szorította a hasára a kezét, mintha máris a gyermeket ölelné. – Ez az enyém! Ha nyomorék, ha torz lesz, akkor is az én testemből, az én véremből való! Nincs olyan hatalom se égen se földön, aki ezt tőlem elszakíthatná!

Megfordult és csaknem rohanva tette meg az utat hazáig. Öt hónap múlva egészséges fiúgyermeknek adott életet. 1564 áprilisát írták ekkor az angliai Stradfordban. A gyermek a keresztségben a Vilmos nevet kapta. Családi neve: Shakespeare.

Hojdák Annamária:

Meghagyni neked, ami a tiéd – avagy felelősség a gyerekeinkért

Mit is jelent kultúránkban a gyerekekért való felelősség? Van, aki szerint a biztos anyagi háttérrel nyugszik a dolog, van, aki szerint a következetes nevelésen. Megint mások a szilárd fegyelmet emlegetik, vagy épp a szülő állandó, intenzív jelenlétét a gyerek mellett. Talán éppen az okozta a szülőség nyugati válságát – ha lehet így mondani –, hogy nincs konszenzus abban, mit is kell megtennie egy szülőnek ahhoz, hogy jó szülőnek tartsák – illetve mi kell ahhoz, hogy tényleg az legyen. Mik az alapkövetelmények? Mivel teszek tényleg jót?

Harc az arany középért

Dormán Júlia pszichológus az arany középút fontosságát hangsúlyozza, amely a túlfeltés és a nemtörődomség között ível – biztos kötődési képlet mellett ez szerint magától kialakul. „A szülő-gyerek felelősségvállalás megfelelő aránya akkor áll be, ha a gyereknek lehetősége van pontosan bemérni a határait; nem ő irányít, de nincs is túlkontrollálva. Onnan is tudhatja az anya, hogy jól kezeli a felelősség kérdését, hogy azt érzi: nem veszítette el magát a gyereke viszonylatában – nem erőlteti magát a gyerekére, csak segíti –, így kiegyensúlyozott tud maradni, jól érzi magát a szerepében.

Fontos, hogy a szülő merjen hibázni, és elfogadni, hogy csak annyit tehet a gyerekéért, amennyire (aktuális fizikai-lelki-szellemi állapotát tekintve) képes. Ha éppen nem tud annyi felelősséget vállalni, amennyit szeretne, az még nem egyenlő azzal, hogy felelőtleniséget követ el. Az a tapasztalatom, hogy nagyon sok szülő hibáztatja magát – és szerintem ezzel nem tesznek jót sem maguknak, sem a gyerekeknek, mert a szülő lelkiállapotáért a gyerekek gyakran érzik saját magukat felelősnek.

A gyereket apránként kell megtanítani felelősséget vállalni azáltal, hogy mindig tudhatja, mi az adott tette következménye – eleinte persze olyan egyszerű dolgokban akár, hogy ha nem eszi meg ebédnél a zöldséget, nem ehet édességet.”

Utóbbihoz szülőként kapcsolódva: tapasztalatunk szerint nem könnyű jól „belőni”, mire képes már a gyerekünk, mi az, amit meg tudna tenni, ha nagyon akarna – csak ember legyen a talpán, aki ráveszi –, és mi az, amire idegrendszerileg éretlen még. És hogyha meg is tudja csinálni már, milyen szintig érdemes forszirozni. Meglepődünk például, amikor két éves lányunk egyikünk keresztzüleivel csendben végigült egy misét – ami velünk elképzelhetetlen lett volna. Ha ilyenkor szülőként úgy gondolom: „na, e szerint képes rá, úgyhogy ezentúl ezt várom el”, nem biztos, hogy jó úton vagyok – lehet, hogy az az eredmény csak annak a kivétel helyzetnek szólt, nem volt benne teljesen önmaga.

Vagy ide tartozó példa a rendért való felelősség is. A gyerekek szeretnek szétpakolni, de emberfeletti feladatnak találják az elpakolást. Ha magukra hagyjuk őket benne, lehetetlennek érzik a teljesítést. Meglepő, de sokan tanácsolják, hogy először csak annyi tárgy elpakolását kérjük tőlük, ahány évesek. (Később a pakolás játékok nagy segítséget jelenthetnek ebben.)

A példánál maradva: adja magát, hogy fáradt szülő-

ként egy ilyen „jaj, megint rendetlen a ház” szituációban a gyerekre testáljuk a felelősséget nem csak a kupiért, de az a felett érzett feszültségünkért is. („Gyerelem, megint a te cuccaidon taposunk végig a lakáson, mert nem vagy képes elpakolni, amivel játszottál!”) De ekkor, bár tényszerűen igazunk van, érzelmileg még sincs – részben, mert a lakásért való felelősség ugyanúgy a miénk is –, eldönthetjük, hogy félresöpörjük a játékokat, vagy, ami hatékonyabb azért, közös átbeszélés után egy részüket eltesszük, stb. Főképp viszont azért, mert hiába jogos a dühünk, bár a kiváltó okáért nem (vagy nem teljesen) vagyunk felelősek, a magunk idegességéért és annak kifejezőmódjáért igen. Nem teszek jót a gyerekekkel, ha rá testálom a felelősséget az én érzelmeimért (– és ez nagyobb mérvű témánál még inkább áll). Nehéz azt tanulnia, hogy felelős legyen, ha tőlem azt látja, hogy a felelősség bármikor áthárítható.

Az érzelmeiket sem szülőként, sem gyerekként ne könnyű kezelni – sokan sosem tanulják meg igazán. Ha végtelenen kontrolláljuk a gyereket abban, hogy kifejezze őket, meg nem oldottuk meg a problémát – sőt. A dolog kihívás része, hogy megtanítsuk neki – adott esetben magunkkal együtt – az érzelmeik néven nevezését és mederbe terelését. Ebben az EMK (együttműködő-erőszakmentes kommunikáció) módszere például segítségünkre lehet: megtaníttja az érzelmeink és szükségleteink beazonosítását, és hogy velük összefüggésben cselekedhető kérést fogalmazunk meg a másik felé.

Hancúrozó babák a tűzhely mellett

Nyilvánvalóan más-más kérdéskörökről szól a szülői felelősség a gyerek különböző életszakaszaiban. Most már – szerencsére – kezd elterjedni, amit a pszichológusok régóta tartanak, hogy amíg a gyerek kicsi, az anya leglényegibb felelőssége az, hogy engedje karban lenni, és elégítse ki szükségleteit.

De talán a felelősség egész témaköre más lesz a családkban, ha nem a nyugati alapon gondolkodunk róla. Jean Liedliff A Szív hasábjain már bemutatott könyve új szempontból világít rá erre is. Az írónő két évet töltött a dél-amerikai dzsungelben a jekána indiánok között – és amit ott látott, azért

nálunk egy szülő már feljelenthető lenne gondatlan veszélyeztetésért. „A csecsemők, akár a kiskutyák, szabadon játszottak a családi tűzhely mellett anélkül, hogy a szüleik beavatkoztak volna a játékuikba. A fiúk körülbelül másfél éves koruktól kezdve gyakorolták az íjászatot hegyes nyilakkal. Egy-két lelkes kölyök nappal szinte elválaszthatatlan volt az íjától és a nyilaitól. A gyakorlást nem korlátozták kijelölt helyekre, és >>biztonsági szabályok<< sem voltak érvényben. A két és fél év alatt, amit ott töltöttem, azt az egyetlen nyíllal lőtt sebet láttam, amelyet már említettem.”

lyok<< sem voltak érvényben. A két és fél év alatt, amit ott töltöttem, azt az egyetlen nyíllal lőtt sebet láttam, amelyet már említettem.”

Ez a szabad hozzáállás a miénktől teljesen eltérő gondolkodásmódból fakad éppen a felelősség kérdéskörében. „Úgy tűnik, hogy a lényegi tényező itt a felelősség elhelyezése. A nyugati gyerekeknel az önmagukról való gondoskodás mechanizmusa csak részben működik, mivel a teher nagy részét a felnőttek veszik át. Mivel a kontinuum nem szívesen ténykedik fölöslegesen, olyan mértékben húzódik vissza, amilyen mértékben az öngondoskodást mások veszik át. Az eredmény a hatékonyság csökkenése, mivel senki nem tud olyan állandóan és alaposan figyelni a körülményeinkre, mint mi magunk.” Vagyis annak, hogy a mi kultúránkban az állandó felügyelet mellett is jóval több baleset éri a gyerekeket, mint az indiánokat a dzsungelben, éppen a mi prekoncepciónk az oka. Hiába nem akarjuk, hogy megsérüljön, tudattalanul azt közvetítjük felé: „olyan valakinek látlak,

aki megsérül, ha nem vigyáznak rá” – és ő igyekszik megfelelni ennek. „A gyermek, akit elsősorban az izgat, hogy a tőle elvárt szerepet játssza a gondozójával szemben folytatott akaratversengésben, lázadásában nem képes felelősségteljesen bánni a környezetével, miközben az önfenntartó mechanizmusai is megsérülnek. Így tudattalanul is arra van ítélve, hogy azt az abszurd utasítást kövesse, hogy tegyen kárt magában.”

De ha értjük is, amit ír, hogyan kellene ezt a mi kultúránkra adaptálni? „Minden anyának, amennyire tud, bíznia kell kisbabája önfenntartó képességében – írja Liedloff. – Kevesen lennének képesek megengedni, hogy a gyermekük szabadon játsszon éles késekkel és tűzzel, vagy vízpart mellett, amit a jekának különösebb gond nélkül megtesznek, ismervé a babák óriási önvédelmi mechanizmusát; de minél kevésbé veszi át a civilizált anya a felelősséget a gyermeke biztonságaért, annál hamarabb és annál inkább lesz az független. Tudni fogja, hogy mikor van szüksége segítségre vagy vigasztalásra. Engedni kell, hogy ő legyen a kezdeményező. Sosem szabad távol tartani az anyjától, de az anyjának csak a legszükségesebb mértékben kell irányítania.”

„Az óvatosság a viselt felelősséggel arányosan működik, s így a hibák esélye a lehető legkevesebb. Az így hozott döntések nem ütköznek a gyerek ellenállásába, és minden érintett számára harmóniát és örömet eredményeznek.” Ez pedig kulcskérdés. A természeti népeknél nem létezik dackorszak és kamaszkori lázadás, mert nem léteznek azok a jelenségek sem, melyek ezt szükségessé teszik – hiszen a gyerek kezdetől felelős és autonóm. Senki sem formál jogot magának, hogy alárendeltjeként kezelje (pl. megüsse, rákényszerítse akaratát), de kezdetől közvetítik felé az együttélés szabályait.

Vagyis, ami a felelősséget illeti: amit el sem veszek, nem kell megkeresnie magának utóbb. Jó, bár némileg utópisztikus elképzelni egy olyan nyugati társadalmat, amelyben ez már megoldott, és nincs törés a generációk között...

A felelősség határai

Megkerülhetetlen a gyerekért való felelősségről beszélve a pedagógus felelőssége, illetve az a feszültség, amely korunkban a pedagógus és a szülő felelőssége között feszül. „A legnagyobb felelősség a szülőé! Az ő gyermekéről van szó – mondja erről Gulyásné Baráth Hilda tanítónő. – Ha azt érzékelem, hogy a gyerek nem szeret iskolába járni, keresse meg az okát. Ha sok kudarc éri, akkor is járjon utána. Védje a gyereket – normális határok között. De ne szóljon bele, hogy a tanár hogy végezze a munkáját, arra ott van az iskola igazgatója. A tanár felelőssége egyértelműen, hogy a lehető legtöbbet nyújtsa tanítványainak az oktatás terén, a pozitív társas kapcsolatok kialakításában.”

A pedagógus egyik legfontosabb felelőssége szerinte a gyerek szociális fejlődésében játszott szerepe. „A mai kor követelménye a pedagógus felé – sokkal inkább, mint korábban –, hogy diákjait ne csak tanítsa, hanem segítse a szülőket is abban, hogy gyermekük kiegyensúlyozott emberré váljon felnőttkorára. A tananyag átadásán kívül pontosan az iskola és ezen belül az osztályközösség az a színtér, ahol a legeredményesebben lehet a szociális kompetenciákat kialakítani – ami alapja az érzelmi intelligencia kialakulásának. Ma már a sikeres ember egyik jellemzője, hogy magas fokú érzelmi intelligenciával rendelkezik. A felelősen gondolkodó pedagógus a tanítványait megismerve mindegyikükben megkeresi azt a pozitív jellemvonást, amelyre alapozva fejleszti. Ezeréves alaptétel a pozitívumokra való támaszkodás.”

Kikerülhetetlen természetesen – bár a gyakorlatban igen erős intuíción igényel – az egyes diákok egyéni útjának követése. Például, ha úgy látja, hogy a tanítványa világképe, lelkiállapota aggasztó irányba fordul, kötelessége lépni – tartja a pedagógus. „Miután csak úgy lehet eredményesen oktatni, hogy a gyerek lelke is rendben van, ezek a beszélgetések folyamatosak. Ha azt érzékelem, hogy gond van, sokszor a szemé-

lyes négy szemközti beszélgetés a legeredményesebb, de a tananyag tananyagai is sokszor adnak lehetőséget a helyes világkép megmutatására.”

Saját – mára már felnőtt – gyerekei tekintetében úgy érzi, a józan paraszti ész volt annak idején ő és férje legjobb tanácsadója. Van, amit utólag másképp csinálna, de azt is megtapasztalta, hogy az akár kívülről kapott – negatív dolgok is adhatnak óriási lökést a gyerek számára. Szülőként abban látta fő felelősségét, hogy boldog, kiegyensúlyozott életet biztosítson gyerekeinek, „hogy sikeres, intelligens emberekké váljanak, akik megtalálják helyüket ebben a rohanó világban. A felelősség soha nem múlik el, de már nem szólok bele az életükbe, segítem őket, de csak akkor, ha igénylik. Nagyon odafigyelek, hogy a véleményemet úgy mondjam el, hogy az ne kritika legyen, hanem jótanács. Ez nem jelenti azt, hogy magamban tartom a véleményemet, de ezek már inkább szinte baráti beszélgetések. Úgy érzem, hagyttam őket leválni, ettől viszont még őszintébb lett az egymás iránti szeretet és tisztelet.”

Kultúránk nagy illúziója, hogy a kontroll és a felelősség átvételével befolyásolni tudjuk, mi lesz a gyerekünkből. Láthatóak azonban a szülői és pedagógusi nevelésben olyan irányok, melyek a tekintély helyett a másik különállásának és saját egyéniségének tiszteletben tartásán alapulnak – és talán ezek lehetnek a felelősség helyes kezelésének útjai. Hogy pedig végső soron mit tudunk átadni, úgyis személyes beállítódásunkon múlik.

Átvétel a Szív újságból

MEGJELENT!

Ha mi egyszer összetesszük a kezünket...

Kedves imáink

**Katolikus Nyugdíjas Klub
Nagyatád**

Örömmel adjuk hírül, hogy alakulásunk egy éves évfordulójára megjelent egy kis füzetke kedves imádságainkból.

A szebbnél-szebb imákat tartalmazó kiadványt jó szívvel ajánljuk saját használatra vagy karácsonyi meglepetésként. Az imafüzet a kolostori árudában megvásárolható.

Molnár Gyula Miklósné, Ági

Hogyan legyünk bölcsek?

„A bölcsesség nagyobb erőssége a bölcsnek, mint tíz olyan ember, aki a várost kormányozza.” Prédikátor 7,19

Szeretnél bölcs lenni? Ma reggel elárulok neked valamit. Isten szeretne téged is megajándékozni a bölcsességgel. Fogadd el tőle!

Bölcs ember az, aki megérti Isten útmutatását, tanácsát. Szeretnék segíteni, hogy mi módon lehetséges ez.

1 – Legyen egy működő antennád!

Isten akaratát csak az tudja megérteni, akinek van vevőkészüléke. A bűn elválaszt Istentől, az Újjászületés összeköti. Szüless újjá Lélek által.

2 – Teljesítsd Isten akaratát!

Isten nem az egyik tanácsadód a sok közül. Ha nehéz helyzetbe kerülsz, a barátaidtól kérsz tanácsot. Ez jó is, de Isten válaszát ne egynek tekintsd a sok válasz közül, hanem az egyetlennek.

3 – Szenvedélyesen kérd Isten útmutatását!

Jakab apostol azt írja az első fejezet ötödik versében „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, a ki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki.”

Aztán a hatodik versben hozzáteszi „De kérje hittel”

4 – Folyamatosan figyelj Istenre!

Ne csak akkor menj hozzá, ha bajban vagy, legyen állandó figyelőszolgálatod. Tedd fel a kérdést „Ma mire akarsz megtanítani engem?” Akkor lesz bölcs a nyelved, ha van nyitott füled.

5 – Élj együtt Jézussal!

"Aki befogadja parancsaimat és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám, én is szeretni fogom őt, ahhoz megyünk, szállást készítünk magunknak nála és kijelentem neki magamat." János 14,21

Sok embert ennek az igének csak a vége érdekel, hogy jelentse ki Isten neki magát, és elfelejtkeznek az elejéről. Isten annak jelenti ki magát, aki megtartja a parancsolatait.

Igy lesz erősséged a bölcsességed!

Töltött gomba

Hozzávalók:

1 nagy fej vöröshagyma	feketebors (őrölt)
2 evőkanál étolaj	só
50 dkg sertés darált hús	14 db gomba - csiperke
(sovány)	2 dl tejföl (20%-os)
fűszerpaprika	5 dkg sajt (reszelt)
	1 dl víz

Elkészítés:

A hagymát apróra vágjuk, kevés olajon üvegesre pároljuk. Hozzáadjuk a darált húst, majd amikor a hús szinte mindenhol fehér, teszünk hozzá sót, borsot, pici őrölt pirospaprikát. Felöntjük kevés, kb. 1 dl vízzel és további 10-15 percig főzzük. Amíg fő a hús addig a gombafejeknek kiszedjük a tönkjét, és megtisztítjuk, de vízzel nem mossuk, bőrét nem húzzuk le. Sütőpapírral bélelt tepsire tesszük őket. A gombákat megtöltjük a darált hússal. A tetejére kb. 1 teáskanálnyi tejfölt teszünk, erre pici reszelt sajtot. 200 C fokos sütőbe tesszük, amíg szép piros lesz a sajt. Ezzel el is készült a finom töltött gomba!

JÓ ÖTVANGYATI

TANÚSÁG-TÉTEL

Csodáltam Magyar Zoltán 10 pontos lólengés-gyakorlatát, és ahogy kirohantam az udvarra, az

ott fűben fekvő beton kútgyűrűn akartam utánozni őt. Csak arra emlékszem, hogy a fűben ocsúdтам fel és a szemeim elől eltűnő sötétségből nagymamám aggódó arca bontakozott ki előttem: "Jól vagy fiam?" - kérdezte. **Tisztában kell lennünk önmagunkkal!**

A **második lecke**, amit meg kell értenünk: Hozz áldozatot! Jézus úgy mondta ezt: "Virraszatok!" Aki virraszt, az éjjel fent van. Míg a többiek alszanak, ő ébren, tevékenyen tölti a csendes perceket. Bár neki is szüksége van a pihenésre a regenerálódásra, most nem a kényelmével törődik. Célja érdekében meghozza a kellő áldozatot. E nélkül nincs előrehaladás. Aki el akar érni valamit, annak le kell mondania sok más dologról. A sportolók, a tudósok, és még több híres ember komoly áldozatot fizetett azért, hogy ott tart, ahol tart. Nekünk is meg kell tanulnunk lemondani.

Nagyon fontos a **harmadik lecke** is: Hívd segítségül Istent! Egyszerűen vannak dolgok, amik meghaladják a képességeinket és legyőzik akaratunkat, akár mennyit készültünk is, akármiről is mondtunk le célunk érdekében. Örülök annak, hogy vannak ilyen dolgok, amire nem vagyok képes, mert így látom meg az Isten hatalmát. Nem történhet attól rosszabb az életemben, mint az, hogy elhiggyem, tudok Isten nélkül élni. Pál prédikálta a görögöknek: "őbenne élünk, mozgunk és vagyunk..." (ApCsel 17,28) A kereszténység ereje, a hit ereje ebben az Istenre-utaltságban rejlik. Bár sokan, istentagadóként ezt gyengeségnek látják, mégsem az. Mert úgy van ez ma is, mint ahogy a Biblia szerint volt, hogy amikor az ember az Istennel összefog, ott megtörténik a csoda. A csoda pedig azért csoda, mert arra egy erős ember sem képes... Emlékszem a "Tűzszekerek" című film legyőzhetetlen prédikátor-futójára, aki hite miatt lemondott a nagy versenyéről. Majd amikor esélytelenül elindult 400 méteren a párizsi olimpián, mindenki megdöbbenésére megnyerte azt. És ez nem mese, ez megtörtént, ez a valóság! Szóval: Imára fel, barátaim!

Es végül az **utolsó lecke, a negyedik**: Ne feledkezz el az ellenségről! Még azok közül is sokan, akik hisznek, úgy gondolják, hogy csak egy természetfeletti hatalom létezik: Isten; és elfelejtik, hogy az ördög nagyon is valóságos. Sokan gondolják, hogy a rossz, ugyan úgy, mint a jó, szintén Istentől van. A Biblia nem ezt mondja. Jézus sem ezt tanítja. Az ellenség igenis létező valóság! Egy hívó embernek sohasem szabad úgy élnie az életét, hogy megfeledkezik arról, hogy egy ellenséges világba született. Gyermekkorunktól fogva magunkkal hozzuk a rosszat. Könnyebb nemet mondanunk, mint igent. Jobban szeretünk ellenkezni, mint engedelmeskedni; dacolni, mint engedni. Fontosabb az akaratunk, mint más akarata. Lassan rádöbbenünk arra, hogy sokkal önzőbbek vagyunk, mint gondolnánk. Igen, az ellenség már akkor csatát nyert felettünk, amikor mi még nem is tudtuk, hogy hadban állunk. Mit tegyünk hát? Szerintem addig álljunk a jó oldalra, amíg nem késő...

Egy csepp közélet

PORTYÁZÓK BILDERBERGIÁBAN

Azt hiszem, hogy manapság Európa jövője nem tartozik a jó előre látható dolgok közé. Elképzelésekből persze nincs hiány.

Ha a történelmet kérdezzük, megtudjuk, hogy 711-ben Tarik arab vezér átkelt a tengeren a róla elnevezett Gibraltárnál. Az arabok hamar meghódították Hispániát, majd rendszeres portyákba kezdtek a mai Franciaország déli részén. Részint zsákmányszerzés céljából, részint azért, hogy kipuhatolják az erőviszonyokat.

A 9. század második felében őseink fürkész csapatokat küldtek előbb a Kárpát-medencébe, majd amikor megállapították, hogy tiszta a levegő, akkor nagyjából négy-öt év alatt bevonultak: előbb a Tisza vidékére, majd a Dunántúlra, ahol akkoriban még jócskán éltek testvérek: avarok... A század végén már a Bécsi-medence is az ő birtokuk lett.

Nem álltak meg, indultak nyugatra, megtudni, mi a helyzet ott. A magyar kémlelők elmentek a Rajnán, sőt a Pireneusokon túlra is. Az esetek többségében ottani fegyveresek ajánlatait is fölhasználták, hogy püföljék már el a szomszéd hercegeket, a zsákmányon majd osztoznak. Bálint Csanád kutatásaiból tudjuk, hogy a kis nyugati államok költségvetésében a bevétel rovatban szerepelt a szomszédoktól szerzendő sarc is.

Az úgynevezett kalandozások elsősorban földérintő utak voltak, hogy akad-e arrafelé hely, alkalmas táj az egész nemzet odavonulására.

A stratégia nem változott. Az iszlám államok és népek hosszú szendergés után történelmükben ritka egyetértésre jutottak. Persze nem véletlenül. Az Amerikából szervezett Iszlám Állam és más terrrorszervezetek erőszakkal és rábeszéléssel kimozdították lakhelyükről a szegény muszlimokat Bangladestől Nigériáig: itt, lám, háború van, és lesz is, amíg el nem húztok innen! Európa viszont tejjel-mézszel folyó Kánaán, ahol tárt karokkal, tengernyi pénzzel várnak benneteket.

Az Európa elleni hadművelet egyrészt muzulmán hitparancs: az egész világ legyen Allah követője! Másrészt valami ilyesmi a bilderbergiai pénzügyi stratégiák világállamálma is: itt az alkalom, hogy ezt a földgolyót megvegyük. Amit és akit lehet pénzért, a többieket valamivel több pénzért, vagy más, hasonló csalafintaságért. A dollár nem számít: a kamatos kamat nevű csalárd varázslattal mi gyártjuk. Már el sem férnek a nullák a folyószámlákon! A harctér tehát az ember lelke – így működik a mefisztói alku.

A második hadmozdulat: a földérintés meg az ellenfél erőinek kipuhatolása után indulhatnak a tömegek! Köztük a célországok fontos helyeire telepített és polgárinak álcázott csapatok. Az ilyesféle alvó erőket nevezték Berlinben a második világháború tervezői Ötödik Hadoszlopoknak. De nem kell föltétlenül harci alakulatra gondolni. Az európai országokba érkezett hatalmas, talajtalan tömeg önmagában is veszedelmes bomba, hiszen zömmel kamaszkoruk végén járó fiatal férfiakból áll, akikben tombolnak a vágyak az érvényesülés, a siker, a pénz, a nő és ki tudja még mi után. Ugyanakkor egyikhez sem férnek hozzá, mert jobbára pénztelenek, nincsenek kapcsolataik, nem ismerik a nyelvet, a szokást, a kultúrát. Ugyanakkor Allah küldöttjeinek mondják őket, ami felsőbbrendűségi

tudatot ébreszt bennük a helyi bunkó pogányokkal szemben.

Égető benső kényszereik fő kibúvója: életáldozat a hitlenek elleni harcban... Ez a mi pogány pszichológusaink számára fölfoghatatlan és értelmezhetetlen, mert gondolkodásuk szellemi dimenziója hiányzik. Vagyis: térlátásményéről milyen előadást tarthat a félszemű?

A bomba – hála Istennek – egyelőre nem robbant föl, de a feszültség nő: „A német szövetségi bünyügyi hivatal kiszivárgott bizalmas jelentése tudatja, hogy Németországban a feltárt bűncselekmények száma 2015-ben az egy évvel korábbihoz képest hetvenkilenc százalékkal, száztizenhatezerről 208 344-re emelkedett. Az erőszakos bűncselekmények száma majdnem megkétszereződött, 18 678-ról 36 010-re nőtt. A szexuális bűncselekmények száma 1688 volt, köztük 458 nemi erőszak és szexuális kényszerítés. A statisztikában nem szerepelnek a szilveszter éjjel elkövetett szexuális támadások...” Tegyük hozzá: a liberálkorrekt sajtó egyszerűen letagadta a körülbelül kétezer bűncselekményt! A magyar sajtó írt arról is, hogy Európa-szerte úgynevezett félautonóm körzetekbe tömörülnek a mohamedánok immár több millióan, esetenként pontos számok említésével is. Az elkülönült muzulmán körzetek szépen fejlődnek Német- és Franciaországtól a Benelux államokon át Angliáig. Belviszonyaikról keveset tudunk, de annyi a beáramlás kezdetétől világos, hogy az érkezettek zöme eltűnik a német és más hatóságok szeme elől. Tehát nem kíván ezek fennhatósága alá kerülni. De még a látókörébe sem.

A jelek szerint az említett és a bennszülöttektől elkülönült lakónegyedek hamarosan kizárják területükről a francia, német vagy svéd jogot, közigazgatást, nyelvet, és csak az ellátmányt veszik át a bejáratnál. Hamarosan önálló emírségekké alakulnak? A jelek szerint az érkezettekkel távol áll a nyugat-európai munkaerőhiány enyhítésének szándéka, még kevésbé a beolvadás, amiről a széplelkek és a liberálapostolok értekeznek. Először is azért nincs, mert az ügyben mindenki hazudik. A hamis állítás pedig sosem lesz igaz. Másodszor: a régebben érkezett kevesek sem olvadtak be, mivel nincs mibe olvadni. Harmadszor: ami a helyzetből még kijöhet, azt a Korán tiltja...

Föltéve, de meg nem engedve, ha mégis bekövetkezne a lehetetlen, vagy valami hasonló, és megalakulna Bilderbergia Világkormány, akkor menten fölállna a túloldalon a Mekka-i Kalifátus. Aztán kezdődhetne a haddelhadd! Vagy valami.

A Kalifa sajtóirodája rögvest közölné, hogy háború nincs, okafogyottá vált, a régebben kereszténynek nevezett országok lakossága igazhitű muszlimokra cserélődött, miután mindenki fölvette az iszlámot. Ha valakinek az áttérése véletlenül elmulasztódott, kérheti ügye kivizsgálását a kerületileg illetékes kádinál. Ugyanott ingyen kosztot, örzött, biztonságos kvártélyt kap ügye befejezéséig.

A Világkormány ugyanakkor közismert kijáróemberein keresztül kiszivárogtatná, hogy kormányok, parlamentek és népek tömege önként kérte fölvetelét Bilderbergia kötelékébe. A kijáróemberek segédeinek hada erre fülbesúgással és világhálós körlevelekkel elárulná a pokémonozó járókelőknek – egyedül és kizárólag önnök! –, hogy Bilderbergia sosem létezett, ennél fogva konferenciákat soha, sehol nem tartott, a vele kapcsolatos összes hír úgynevezett városi legenda, viszont most érdemes Potschék-részvényt vásárolni!

Bilderbergiai polgároknak árkedvezmény!

Czakó Gábor

Sík Sándor:

Jézus Krisztus

Király, ki feltakart piros szíveddel állsz a vérző föld felett,

Míg mélye még féligcsitult világrengek forradalmas émeletétől

Embertelen görcsökben hánytorg,

S lábaid körül az összevissza tipratott világmezőn

Véresre-rázott emberszív-rögök vonaglanak:

Krisztus-Király,

Egyetlen álló tiszta Csend a kábító hullámverésben,

Egyetlen élő Fény az érthetetlen örvény éjjelében,

Krisztus-Király, hozzád jövünk,

A mélységből kiáltunk hozzád.

Hajolj le hozzánk, halld az emberszívek sápadt kórusát,

Ezerszeres sirámmal vulkánlik feléd

Emberbűn, emberörület és embergyötrelem.

Irgalmaz nekünk, Irgalom!

Mi már magunknak irgalmazni nem tudunk.

Szív, egyetlen Király,

Fordíts meg minket és ömöld belénk

Megváltó véred életsongító tűzét.

Ki Úr vagy miriádnai mérhetetlen nagyvilágokon,

Építsd fel pártos szíveink kövéből

Emberországod templomát.

Emeld fel, ó Király, a koszorús keresztet,

S a keresztben az örök halmok óhaját,

A mindenség rejtelmes Fókuszát,

A minden-szív sugárzó Mágnesét,

Amelyben egy titokba forrt

A Végelenség és a húsos ember,

Gyémánt végzet és anyás irgalom,

És mindöröktől minden szeretet.

(...)

MOZIMŰSOR NOVEMBERRE

NOVEMBER 8. **Feltámadt!**

NOVEMBER 15. **Rádió**

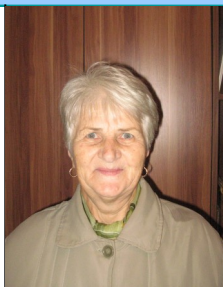
NOVEMBER 22. **A másik asszony**

NOVEMBER 29. **Közel a karácsony**

A vetítések keddenként az esti misét követően kezdődnek a P. Hajnal Zénó teremben.

Szeretettel várunk mindenkit!

Akik nap mint nap segítenek

NAGY MIHÁLYNÉ, ERZSI

12 évvel ezelőtt kerültem Nagyatádra szülőfalumból Gyékényesről, ahol keresztelték, ahol elsőáldozó lettem és a hol bérmentem. Ott kötöttem szentségi házasságot is.

Itt neveltük fel gyermekeinket és szeretteimet itt temettem el. Vallását gyakorló, keresztény családban és rokonságban nevelkedtem, kellő szigorral és szeretettel. Nem kellett szüleimnek figyelmeztetni a szentmisén való részvételre, sem az ünnepek előtti szentgyónásra. Édesapám képviselő testületi tag volt. Édesanyám, keresztanyámmal együtt templomunk oltárait díszítette. A példa adott volt. Ideérkezésemtől fogva látogatam az Isten házába. Amikor még aktív dolgozóként teljesítettem szolgálatot a MÁV-nál, ez sajnos elég rendszertelenül sikeredett. Amióta nyugdíjas vagyok, módomban állt megismerkedni segítőkész, jószándékú emberekkel. Általuk közelebb kerültem az egyházi közösségekben történő munkához.

Lóránt atya a legnagyobb meglepetésemre felkért néhányunkat irodai szolgálat végzésére. Hezitáltam ugyan, mivel én itt „jöttmentnek” számítok, de örülök, hogy ilyen bizalmat kaptam, és nem szerettem volna visszautasítani. Kértem a Szentlélek segítségét a rám bízott feladat ellátásához.

Tudatosan, bár botladozva arra törekszem, hogy Krisztus követőjéhez méltón, buzgón és bátran harcolhassam meg a hit harcát szívem utolsó dobbanásáig.

LELKIGYAKORLAT

„Úgy vélem, itt az idő, hogy minden egyházi erőt be kell vetni az emberiség új evangelizálására és a missziók segítésére. Senki, aki hisz Krisztusban, az Egyház semmilyen intézménye sem vonhatja ki magát a legfőbb parancs alól: Krisztust kell hirdetni minden népnek.”

(II. János Pál pápa Redemptoris Missio kezdetű enciklikája, 3.)

**LELKIGYAKORLATRA
várjuk a fiúkat és férfiakat**

2016. november 11 – 13 –ig
péntek estétől vasárnap kora délutánig

**Érden,
a Regina Mundi
ciszterci apátságban.
Vezetője:**

Agustín Delouvroy msp atya

Jelentkezni lehet:

msptm.budapest@gmail.com

+36-1-314-0510

+36-20-823-1002

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520